

Hussein Askary
(Irak/Sverige);
Professor Pino Arlacchi
(Italien);
H.E. Ahmad Farooq
(Pakistans ambassadør
til Danmark)

(Billeder: M. Rasmussen; AG Gymnasium Melle;
Embassy of Pakistan, Flickr: J. McDowell.)

Rapport fra seminaret i København: **AFGANISTAN: HVAD NU?** **FRED GENNEM ØKONOMISK UDVIKLING**

Indholdsfortegnelse:

Overblikrapport s. 1

Tom Gillesberg: Krigsførende til fredsskabende s. 3

Hussein Askary: Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme »store spil« er dødt s. 4

Professor Pino Arlacchi: En succesfuld strategi til at udrydde opiumproduktionen i Afghanistan s. 9

H.E. Ambassadør Ahmad Farooq fra Pakistan: Et perspektiv på at flytte Afghanistan fremad s. 15

Udtalelse fra Kinas og Irans ambassader i Danmark s. 17-18

Opråb om menneskesyn og klimaspørgsmålet s. 18

Invitation til Schiller Instituttets internationale videokonference den 13.-14. november: bagsiden

Overblikrapport af Michelle Rasmussen

Schiller Instituttet i Danmark afholdt et succesfuldt, kombineret seminar og webinar under overskriften: »Afghanistan: Hvad nu? Fred gennem økonomisk udvikling«, som fandt sted den 11. oktober 2021 i København. Videoen af begivenheden inkl. diskussionen kan ses her: www.schillerinstitut.dk/si/?p=31793

Nu, hvor krigen i Afghanistan er forbi, og mange i Vesten er rystede over hændelserne, er vi konfronteret med en enestående mulighed for at forandre en politik baseret på regimeskifte og militære interventioner til en politik for fred gennem økonomisk udvikling. Dette er tilfældet for Afghanistan og også resten af verden. Alle på denne klode kan nu se den massive fiasko af Vestens krige for regimeskifte siden 2001. De har kostet millioner af liv og billioner af dollars.

Dette paradigmeskifte kunne ikke være mere preserende i lyset af den humanitære krise i Afghanistan. En omfattende nødhjælpsindsats er absolut nødvendig, som

kræver at den afghanske regerings finansielle midler, nu indefrosset i USA og i andre lande, bliver frigivet, og at det internationale samfund af regeringer og hjælpeorganisationer reagerer, for det haster.

Men det kræver også en langsigtet indsats i opbygningen af Afghanistans interne infrastruktur og at forbinde landet med Den nye Silkevej (Bælte- og Vej-Initiativet), såvel som forbedringen af landets uddannelses- og sundhedssystem. Det er ligeså en gylde mulighed for at opgive geopolitik og at etablere et samarbejde til gensidig fordel mellem USA og Europa på den ene side, og Kina, Rusland og andre nationer på den anden.

Derfor tog Schiller Instituttet i Danmark, med kort varsel, initiativet til at organisere dette seminar/webinar med særlige gæster samlet i København. Diplomater fra Sydvestasien, Nordafrika og Asien, samt medlemmer af Schiller Instituttet deltog i seminaret. Schiller Instituttet i Danmark har længe spillet en vigtig rolle i international politik, men seminaret var det første første fysiske møde siden starten af COVID-19. Yderligere var der deltagere fra Asien, Sydvestasien, Afrika og Europa via en livestream.

Indbydelsen indeholdt en indsigt i de afgørende spørgsmål på spil nu fra Helga Zepp-LaRouche, stifteren og præsident af det internationale Schiller Institut.

Alle talerne har været aktivt involverede i spørgsmålet om Afghanistan. De var:

Hussein Askary, Schiller Instituttets Koordinator for Sydvestasien og bestyrelsesmedlem af Belt and Road Institute in Sweden, forfatter af *Geoøkonomiens dagry – Udvidelsen af Bælte og Vej til Afghanistan*, medforfatter af *Udvidelsen af Den nye Silkevej til Vestasien og Afrika: En vision for en økonomisk Renæssance*, og arabisk oversætter af *Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*. Hussein Askary, oprindeligt fra Irak, har for nyligt deltaget i mange webcasts og er blevet interviewet på fjernsynet i forskellige lande.

Hussein Askary beskrev den humanitære nødsituation, som det afghanske folk er konfronteret med, og potentialet for at Schiller Instituttets og Lyndon og Helga LaRouches program for fred gennem økonomisk udvikling kunne blive en realitet for Afghanistan og for verden efter sammenbruddet af det gamle system med vedvarende krige. En vigtig pointe, som han understregede, var, at hvis de vestlige regeringer fortsætter med at indefryse Afghanistans finansielle midler og tilbageholde deres hjælp til genopbygningen af Afghanistan, blot for at bevise at Taliban var ude af stand til at lede nationen, ville det føre til katastrofale resultater. Afghanistan har været et isoleret hul i kortet i midten af den spændende økonomiske udvikling, som Kinas Bælte- og Vejinitiativ har skabt, og nu er det på tide at bringe den udviklingsdynamik til Afghanistan. Han opfordrede Europa og USA til at samarbejde for at opnå det mål.

Prof. Pino Arlacchi, administrerende direktør for

FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse (1997-2002), tidligere EU-rapportør for Afghanistan og i øjeblikket sociologiprofessor ved Skolen for politikvidenskab på Sassari Universitet i Italien (hjemmeside: www.pinoarlacchi.it/en). Prof. Arlacchi deltog i to af Schiller Instituttets tidligere webcasts om Afghanistan.

Seminaret havde muligheden for at høre den person, som Helga Zepp-LaRouche har foreslået bliver udpeget til repræsentant for de vestlige lande i Afghanistan. Prof. Arlacchi gav deltagerne en personlig, insider-beretning om, hvordan han succesfuldt forhandlede med Taliban, hvilket resulterede i tilintetgørelsen af opiumproduktionen i Afghanistan før 2001; hvordan USA og Storbritannien besluttede at gøre en ende på den politik efter krigens påbegyndelse; hvad der nu skal gøres for at tilintetgøre opiumproduktionen; og hvad de vestlige landes rolle overfor Afghanistan burde være nu. Prof. Arlacchi understregede, at Vestens rolle burde begynde med at anerkende den nye regering, og acceptere at de har kontrollen over landet. Hvis de behandles med respekt, som vinderne i konflikten, kan alle vigtige spørgsmål blive forhandlet, begyndende med spørgsmålet om kvinders rettigheder.

H. E. Ahmad Farooq, ambassadør for Pakistan til Kongeriget Danmark siden april 2020. 2013-2016: Rådgiver/stedfortrædende permanent repræsentant for Pakistan ved Den permanente mission for Pakistan til FN-agenturer i Rom. 2010-2013: Rådgiver for Pakistans permanente mission til De forenede Nationer i New York. Medlem af Pakistans Sikkerhedsråd i løbet af Pakistans medlemskab for FN's sikkerhedsråd fra 2012 til 2013. 2018-2020: Generaldirektør indenfor terrorbekæmpelse ved FN og andre multilaterale fora. 2016-2018 og 2008-2010: en FN-direktør indenfor FN's generalforsamling, FN's sikkerhedsråd, terrorbekæmpelse, FN's fredsmissioner og andre politiske og freds- og sikkerhedsspørgsmål.

H. E. ambassadør Farooq talte om det komplekse forhold mellem Pakistan og Afghanistan og beskrev i detaljer, hvordan de sidste 40 års uro i Afghanistan har påvirket Pakistan. I lang tid var det klart, at den amerikansk ledede militære tilgang ville slå fejl. Han sagde, at vi har brug for en geoøkonomisk strategi, og, som Pakistans statsminister, Imran Khan, opfordrede til dette, at udvikle Afghanistan og forbinde det med de omkringliggende lande. H. E. ambassadør Farooq konkluderede med idéer fra Pakistans nationale digter, Muhammad Iqbal, som kaldte Afghanistan for »Asiens hjerte«. Iqbal udtalte, at hvis der er fred i Afghanistan, er der fred i Asien, og hvis der er uro i Afghanistan, er der uro i Asien.

Ordstyrer var Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark og chefen for Executive Intelligence Review i København. Tom Gillesberg afholder et webcast hver anden uge for Schiller Instituttet i Danmark og er en tidligere parlaments- og byråds-kandidat.

Tom Gillesberg kommenterede på den danske deltagelse i krigene for regimeskifte og opfordrede til, at Danmark og andre regeringer i koalitionen burde skifte fra krigsstiftelse til fredsbevaring.

Helga Zepp-LaRouche sendte en meddelelse til seminaret, hvor hun bebudede, at Schiller Institutet ville have en aktionsdag torsdag den 14. oktober for at stoppe indefrysningen af afghanske finansielle midler og opfordrede andre til at deltage.

Seminaret havde deltagelse af diplomater fra Afghanistan og Afghanistans umiddelbare østlige nabo, Pakistan, den nordøstlige nabo, Kina, og den vestlige nabo, Iran. Den afghanske ambassade i Oslo i Norge indsendte også en udtalelse, og talerne tog nogle af de nævnte spørgsmål op. En diplomat fra Irans ambassade i Danmark præsenterede en udtalelse til seminaret om deres anstrengelser for at optage de afghanske flygtninge, hvilket er besværliggjort under de uretfærdige amerikanske sanktioner. Den kinesiske ambassade sendte en udtalelse, som beskrev deres Afghanistan-politik, herunder deres humanitære hjælp, tilbud om bidrag til økonomisk udvikling i Afghanistan, og en appel om frigivelse af Afghanistans midler, der var indefrosset af lande, som deltog i den

militære invasion. De to ugers intensive organiseringsproces inkluderede personlige besøg hos 38 ambassader, hvilket resulterede i flere spontane møder, samt henvendelsen til yderligere ambassader og danske politiske og forsvarsrelaterede institutioner.

Derudover uddelte Schiller Institutet i Danmark sin særlige nyhedsorientering om Afghanistan og indbydelsen til seminaret ved en begivenhed, som blev ledt af den danske udviklingsminister, Flemming Møller Mortensen, afholdt i Dansk institut for internationale Studier. Begivenheden var organiseret for at rådgive ministeren om det, som han beskrev som dilemmaet, der involverer Afghanistans akutte humanitære krise, nu efter at Taliban har overtaget magten. Omdelingen af invitationen til Schiller Institutets begivenhed, og dets særlige nyhedsbrev om Afghanistan, gav et nødvendigt perspektiv til DIIS-publikummet.

Talerne fra seminaret, og dele fra diskussionen kommer også i Executive Intelligence Review. Vi håber, at videoen og afskrifterne vil give dig en bedre indsigt i hvad vi må gøre nu, for at lette nøden for den afghanske befolkning og påbegynde en ny kurs for verdens politiske, strategiske og økonomiske fremtid.

Tom Gillesberg: Fra krigsførende til fredsskabende

På vegne af Schiller Institutet i Danmark og Københavns kontor for *Executive Intelligence Review* vil jeg byde alle velkommen og fortælle, at vi er glade for at se jer her. Dette er vores første fysiske begivenhed i lang, lang tid.

Og vi besluttede på grund af sagens påtrængende karakter, situationen i Afghanistan, at vi meget hurtigt ville organisere dette seminar, fordi vi havde mulighed for at få nogle meget fremtrædende gæstetalere. Først og fremmest har vi en ekstremt presserende situation i Afghanistan: Vi har en utrolig humanitær katastrofe, som udvikler sig lige nu, hvis verden ikke arbejder sammen for at håndtere det.

Men på samme tid er det også et meget betydningsfuld øjeblik i menneskets historie, først på grund af tilbagetrækningen af de amerikanske tropper fra Afghanistan og det totale sammenbrud af de amerikanske eller vestlige støttede og uddannede styrker, der inden for en meget kort periode stort set kollapsede

hele eventyret, eller hvad de kalder »fortællingen« om, hvad der er foregået i Afghanistan i løbet af de sidste 20 år – om genopbygning af demokrati og alle disse fantasifulde idéer; men også et udtryk for den samme proces, der generelt foregår i store dele af Sydvestasien.

Og da alt dette fandt sted, udtalte formanden for Schiller Institutet Helga Zepp-LaRouche: Folk siger, at dette er som »Saigon-øjeblikket«, det er ligesom da USA trak sig ud af Vietnam. Men det er ikke den rigtige parallel. Det er ligesom sammenbruddet af Berlin-muren. Dette er slutningen på en æra. Og med afslutningen på en æra kommer spørgsmålet straks, hvad vil den nye æra så blive? Hvad vil der være i det?

Det vi har gjort i Schiller Institutet og LaRouche-bevægelsen i mange årtier, i et halvt århundrede, er at definere allerede på forhånd, når først ét system, ét paradigme kollapse, hvad der derefter må følge. Og vores svar har været: i stedet for at tænke på hvad er den næste fase af kaos og krig der vil følge, i Afghanistan eller i Sydvestasien, i verden generelt, bør spørgsmålet være, hvordan bygger man lige nu fred

Se formand Tom Gillesbergs seneste analyse den 1. november 2021:

Lad ikke klimahysteri dræbe de fattiges ret til et godt og værdigt liv.
www.schillerinstitut.dk/si/?p=31885

gennem udvikling?

Hvordan bruger vi, ud af disse meget, meget tragiske omstændigheder, lejligheden til at erstatte det gamle paradigme for geopolitiske overvejelser, hvordan vi kan irritere de andre; lidt som tidspunktet omkring Den vestfalske Fred i 1648, da Europa havde været i krig i hundrede år med alle former for religiøse og politiske krige, den ene krig efter den anden – da Europas regeringer indser, at hvis vi fortsætter dette, vil der ikke være nogen tilbage til at rapportere om det.

Så derfor må vi sætte os sammen og finde en måde at leve sammen på, hvor vi respekterer hinandens lande eller religioner; og i stedet for at tænke over, hvordan kan vi sabotere, hvad de andre laver, så vil vi i stedet have princippet om, hvordan vi kan hjælpe vores naboer.

Og dette valg er ikke taget [endnu]. Danmark, si-

den 1999, var gået fra at deltage i fredsbevarende operationer, til i stedet at føre en militaristisk udenrigspolitik, der stort set sluttede sig til hver eneste krig, trods kun 5,8 millioner mennesker! Nu, i Danmark, er der en refleksion over, at dette var en fuldstændig fiasko. Hvad nu?

Vi vil sikre os, at dette »hvad nu?« kommer på et helt nyt niveau, med hensyn til hvad der skal være en del af dette. Vi skal naturligvis ikke fortsætte det, som ikke virkede. Vi ved nu, at man ikke kan løse problemer med militære midler.

Men vi er også nu nødt til, i de forskellige nationer, og Danmark mest eftertrykkeligt inkluderet, at have idéen, at hvis vi skal løse disse ting, vil dette være gennem samarbejde; og det kommer til at være gennem samarbejde med alle naboerne [til Afghanistan], alle deltagerne – selvfølgelig USA, men selvfølgelig også Kina, selvfølgelig Rusland og så videre.

Hussein Askary: Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme »store spil« er dødt

Den generelle retningslinje for vores diskussion er, at vi ikke er her for at analysere ting, vi er her for at igangsætte en udviklingsproces, som fru Helga Zepp-LaRouche, stifteren af vores Schiller Institut, igangsatte allerede i juli måned, sågar før Taliban overtog magten, fordi hun indså at vejens ende er nået, og at der er et nyt paradigme, som burde erstatte det gamle, forfejlede paradigme, som alle kunne se for dem selv.

I min præsentation vil jeg fokusere på tre dele. Den første handler om den humanitære katastrofe; den anden vil være om den fejlslagne geopolitik; og så vil vi gå mere i detaljer med, hvad vi mener løsningen er, vejen frem, ikke blot i forhold til Afghanistan, men til hele Eurasien og verdens politik.

Den humanitære katastrofe

Der er et enormt kynisk spil, som spilles af de samme magter, der havde besat Afghanistan i de sidste 20 år og derefter forlod landet komplet i ruiner. Efter at have afskåret al finansiel støtte til Afghanistan – USA har indefrosset 9 milliarder dollars af den afghanske regerings finansielle midler; det er ikke Talibans penge, det er til regeringen og staten Afghanistan for at være i stand til at importere fødevarer, elektricitet, medicin og alt andet – så siger de: »Se, Taliban er ude af stand til at regere, fordi der er sult, der er kaos, hospitaler er lukkede, der er ingen medicin; Se, Taliban kan ikke regere!« Det er en meget, meget kynisk attitude, som vi bliver nødt til at vende om på meget hurtigt, eftersom det, der står på spil, ikke er Taliban; det, der står på spil, er 39 millioner mennesker i Afghanistan, som meget få folk taler om.

Altså, nogle folk forsøger at bebrejde Taliban for

alting for at dække over deres egne fejl, [og spørger]: »Hvordan kan det være, at et land, efter 20 år og udgifter på 2,5 billioner dollars, ikke kan opdyrke sin egne fødevarer, ikke kan have hospitaler, ikke kan producere sin egen strøm, og at der er mangel på vand, der er mangel på alt?« For at dække over deres egne fejl siger disse magter: »Se, Taliban er en fejlslagen stat. Afghanistan er en fejlslagen stat«. Men jeg håber ikke at dette vil ske, som jeg vil forklare.

For nyligt sagde internationale hjælpeorganisationer, og særligt FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation og Verdens Fødevarerprogram, at der er 14 millioner mennesker i Afghanistan, som øjeblikkeligt er truet af hungersnød. De er allerede sultne, 4 millioner er truet af hungersnød; disse mennesker kan dø, de kan dø, hvis der ikke sendes nok mad til dem. Der var dusinvis, måske hundredvis, af små klinikker, som blev lukket, fordi internationale organisationer trak sig ud, og opgav deres arbejde der. Disse centre lukkede. Selvom de er meget små, bidrog de med nogle ydelser til befolkningen.

Nu har vi sågar FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation, som siger, at tidspunktet muligvis er forpasset, hvor landmændene i Afghanistan, i slutningen af september, sår hvede for vinterafgrøderne (sået i efteråret og høstet i den tidlige sommer). Den yderligere faktor her er, at landmændene har brug for, at frøene importeres udefra for at kunne så.

Mange hospitaler vil ikke være i stand til at kunne tilbyde ydelser, fordi, gæt hvorfor. Afghanistan importerer 80% af dets strøm fra nabolandene. Med regeringens indefrosne, finansielle midler kan de ikke betale elregningen for den importerede strøm til Us-

bekistan, Kirgisistan, Iran, og de kan ikke betale for fødevarer, hvilket kom fra Pakistan, som er den største eksportør af fødevarer til Afghanistan. Så hele landet er i en total katastrofe, og dette må vendes rundt øjeblikkeligt.

Så, vi skulle opgive det kyniske syn om at »lade der være kaos, så vi kan bevise for alle, at Taliban har slået fejl; og at Talibans naboer har slået fejl«. Men jeg tror ikke, at det kommer til at ske på denne måde.

Jeg tror, at der er en vej tilbage fra denne fiasko for USA, for NATO-landene og for EU, ved at de bidrager til at afhjælpe denne katastrofe og tillade støtten at vende tilbage, frigøre pengene, som den afghanske regering kan gøre brug af, og samarbejde med Afghanistans naboer, med Kina, med Rusland, med Pakistan, Iran – alle disse naboer – for at genopbygge Afghanistans økonomi, som jeg vil forklare.

Og det er en øjeblikkelig prioritet for os, Schiller Institutet, men det burde være en prioritet for alle, at mobilisere for dette.

Den fejlslagne geopolitik

Den anden side af dette er den fejlslagne geopolitik. Hvad Tom sagde, hvad fru Helga Zepp-LaRouche har sagt, at dette ikke er Saigon 1975, at dette er Berlinmurens fald 1989, eftersom vi havde en æra, som blev afsluttet, og forhåbentlig afsluttes geopolitikens æra, som eksisterede i 200 år; højst sandsynligt får den sin ende det samme sted, hvor den blev født. »The Great Game« – Det store Spil – blev født i Afghanistan. En meget vigtig bog om dette – den hedder *The Great Game: The Struggle for Empire in Central Asia* (Det store Spil: Kampen for imperiet i Centralasien) – var en af de første bøger, jeg fik af Schiller Institutet i 1996, da jeg tilsluttede mig, og den beskriver i detaljer, hvordan det Britiske Imperium brugte Afghanistan som en stødpude mod Rusland.

Alle Afghanistans grænser er blevet skabt af britiske efterretningsofficerer, som lavede aftaler med stammeoverhoveder i forskellige dele af regionen, særligt i området omkring Panjshir-floden; alle disse grænser blev skabt af briterne, fordi de ikke kunne kontrollere Afghanistan: briterne tabte tre krige i Afghanistan, i 1832-42, i 1870'erne og i 1919. De invaderede Afghanistan, men de kunne ikke kontrollere det. Så de forvandlede Afghanistan til en stødpude, og hvis man betragter Afghanistans topografi, er det en naturlig barriere mellem nord og syd. Så briterne udnyttede dette.

Og den selvsamme person, den britiske efterretningsofficer, som opfandt navnet »Det store Spil«, Arthur Conolly, blev halshugget i Bukhara i Usbekistan, fordi han var en udmærket muslimsk købmand og blev taget i at udspionere der. Han endte med at blive halshugget af Bukharas emir.

Min pointe er, at det samme sted hvor den destruktive geopolitik, Det store Spil, begyndte, nu kan afsluttes. Denne fejlslagne politik så vi ikke blot gennem hele den sovjetiske æra, mobiliseringen af det så-

kaldte Mujahedin mod den sovjetiske hær i 1980'erne med ligeså katastrofale resultater, men, som et resultat af dette, fandt en borgerkrig sted i 1990'erne, og Taliban fik magten; og nu, siden 2001, har vi så haft en katastrofal, ny fase i denne geopolitiske historie, som vi håber, vi tror på, at det nu kan få en ende.

Jeg kan normalt ikke lide at tale om antallet af ofre, men det giver en idé om de enorme kvaler, som blev skabt siden 2001, både i Afghanistan, men også i Irak og andre lande, der på en måde havde »regimeskifte«. Vi har disse tal fra et projekt i Watson-institutet for internationale og offentlige Anliggender ved Brown University i USA, kaldet »Krigens omkostninger«. Jeg har skrevet en artikel om disse kriges omkostninger. Der er overvældende lidelser i den civile befolkning i Afghanistan. Nu har nogle personer fortalt mig, at disse tal er forsigtige, men disse er dokumenteret: Der er 270.000 civile dræbt i både Afghanistan og Pakistan [siden 2001], fordi Pakistan også led under denne krig [fodnote: Disse tal beskriver antallet af civile dræbt af skud eller bomber – ellers ville tallene over dræbte være langt større, som et resultat af krigen selv]. Der er 73.000 dræbte afghanske soldater; der er 2.289 [dræbte amerikanske soldater i Afghanistan mellem 2001-2018] og 3.394 døde amerikanske, såkaldte »contractors« – disse var lejesoldater. Men betragt så det kolossale antal – 30.000 amerikanske soldater eller krigsveteraner – som har begået selvmord, efter at være kommet hjem. Man kan også forestille sig de enorme kvaler, som deres familier og lokale samfund, hvor de levede, må gå igennem.

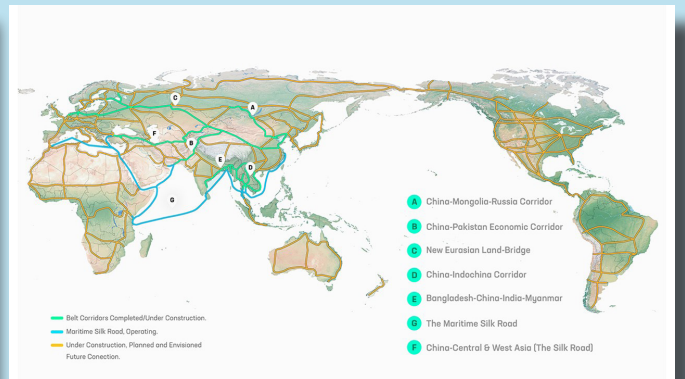
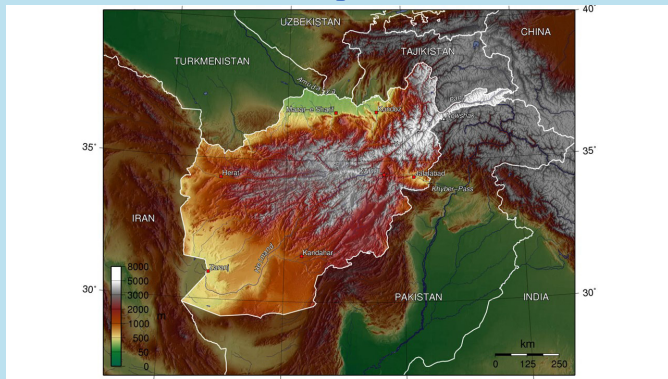
Ifølge FN's Flygtningehøjkommissariat er der 2,5 millioner flygtninge fra Afghanistan i omkringliggende lande [siden 2001], for det meste i Pakistan og Iran. Jeg tror også, at dette er et forsigtigt skøn. Der er også 3,5 millioner internt fordrevne mennesker på grund af borgerkrigen og konflikter; folk var nødsaget til at flytte, særligt til de store byer, som skabte endnu større nød.

Og så er der de finansielle omkostninger af krigen i Afghanistan: 2,2 billioner dollars! Dette er en helt enorm pengesum, og intet er blevet bygget i Afghanistan i disse 20 år! Alle disse penge blev brugt på at kæmpe, på våben, på soldater og også på at fremme korrupcion i samfundet. Men overordnet set, siden 2001, har alle krige, hvor USA var involveret, kostet ti billioner dollars.

Dette er utroligt – jeg gjorde et forsøg på at kvantificere i mit hoved, hvad man kan gøre med ti billioner dollars. Man kan bygge Kinas højhastighedsnetværk på 30.000 km 17 gange. Man kan bygge De tre slugters Dæmning 322 gange rundt om i verden, og skabe 6.400.000 megawatt af energi. Det er faktisk det, som verden har brugt! 6,4 millioner megawatt i strøm, dette er, hvad der er brug for til at dække energibehovet af hver person på kloden i deres hjem. Dette er, hvad disse krige har kostet. Men intet af dette blev brugt.

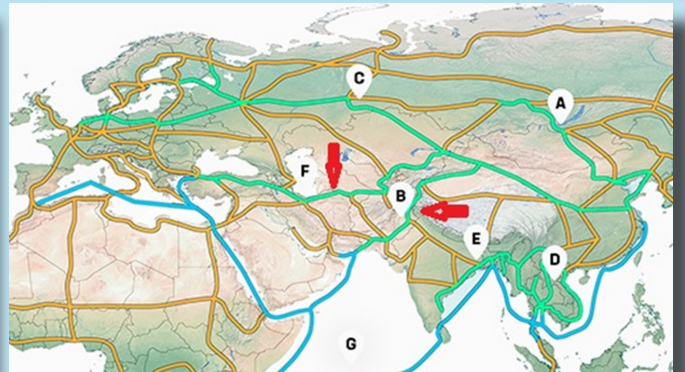
Jeg skrev en artikel om omkostningerne af krig og omkostninger af opbygning: Jeg sammenlignede ka-

Hussein Askarys billeder

Cost of War

- 270,000 civilians killed (Afg+Pak)
- 73,000 Afghan soldiers and police killed
- 2,298 U.S. soldiers and 3,904 contractors.
- 30,000 U.S. veterans committed suicide. (earlier deployed in Afghanistan and Iraq)
- 2,5 million refugees registered (in Iran and Pakistan: UNHCR)
- 3,5 million internally displaced.
- 2,2 trillion \$ spent!
- Total for all wars since 2001: 10 trillion \$!

17 times China's High-Speed Rail Network

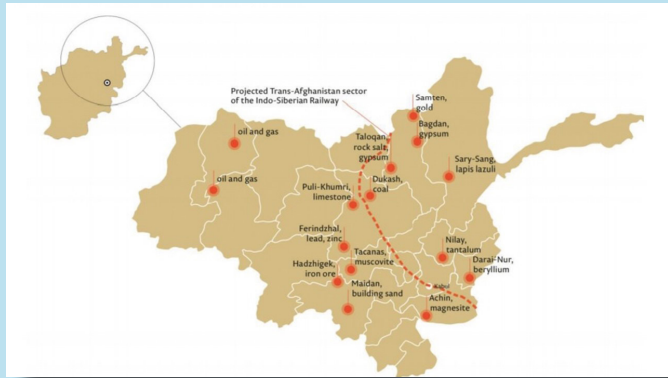
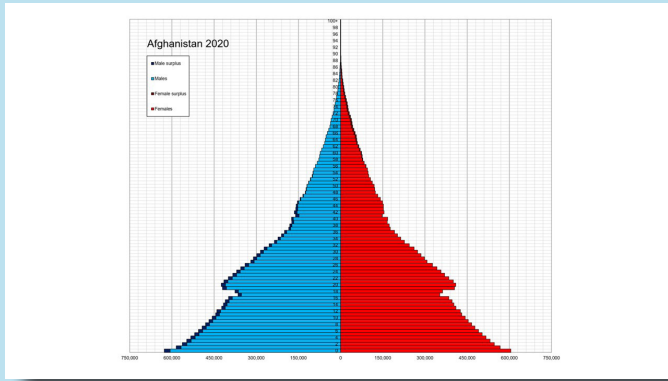
BRIC

322 Three-Gorges Dams

An aerial photograph of a large dam structure, likely the Three Gorges Dam, showing the massive concrete structure and the turbulent water flowing through its spillways.

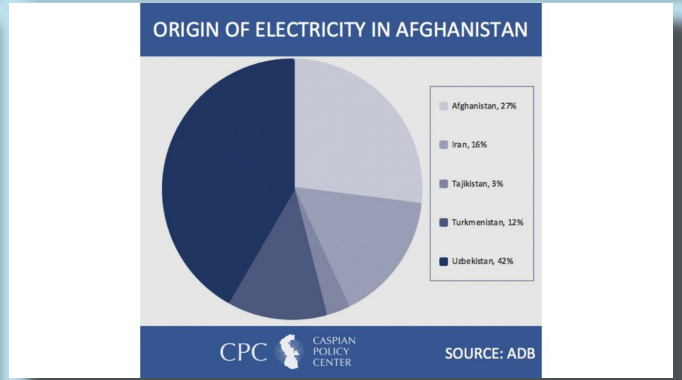

USGS PROJECTS IN AFGHANISTAN

USGS PROJECTS IN AFGHANISTAN: A BRIEF SUMMARY

For more than 75 years, the U.S. Geological Survey (USGS) has been involved in projects in dozens of countries that focus on helping cooperators develop mineral, water, and energy resources, identify hazards, utilize remote sensing and mapping techniques, and access geoscientific information. A key component of these projects has been a commitment to institution and capacity building, state-of-the-art training, and hands-on, personal interaction with foreign contributors and scientific colleagues.

The USGS participated in collaborative projects in Afghanistan's natural resource sector from the 1950s through the early 1970s. Beginning in the late 1970s, conflict and instability in the country put an end to the USGS involvement for more than a quarter century. During that time, Afghan natural resource agencies and institutions were

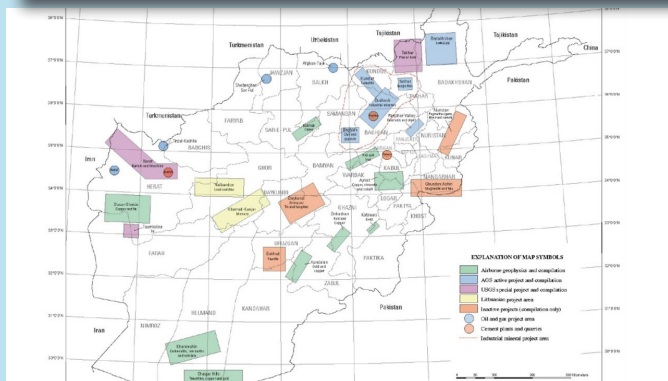

Summaries of Important Areas for Mineral Investment and Production Opportunities of Nonfuel Minerals in Afghanistan

By Stephen G. Peters, Trude V.V. King, Thomas J. Mack, Michael P. Chormack (eds.), and the U.S. Geological Survey Afghanistan Mineral Assessment Team

Volume I

Prepared in cooperation with the U.S. Department of Defense Task Force for Business and Stability Operations and the Afghanistan Geological Survey

tastroferne, som USA og NATO har været involveret i, med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ. Med mindre end én billion dollars byggede Kina tusindvis af kilometer af jernbaner, kraftværker, havne, lufthavne, landbrugsprojekter, industrielle zoner og så videre, med mindre end 10 % af det, som blev givet ud på disse krige.

I denne forstand er vi kommet til – dette er den tredje del af min præsentation – som Biden sagde, »dette er afslutningen på en æra«. Hvad kommer der efter denne æra?

Opbyg økonomien, dernæst sikkerheden

Se, så siger folk, »altså, først skal man have sikkerhed, og så kan man opbygge økonomien« Forkert! Man skal opbygge økonomien for at være i stand til at stabilisere sikkerhedssituationen. I Pakistan er der mange angreb på kinesiske selskaber og pakistanske ingeniører, som opbygger infrastruktur i CPEC-projektet. Men statsministeren besluttede at fortsætte; man kan ikke stoppe med at opbygge økonomien, fordi hvis man stopper, så vil terroristerne vinde. Man beviser, at det fungerer. Hvad pakistanerne gør er at sige, terrorisme vil ikke stoppe os; vi vil ikke vente indtil situationen er »stabil«, fordi økonomisk underudvikling er en stor kilde til ustabilitet og terrorisme, og det bruges af magter i efterretningsverdenen til at finansiere ekstremistiske, separatistiske grupperinger og så videre.

Så nu kommer vi til vores vision om dette nye paradigme, om hvad der må gøres med Afghanistan. Der er mange interne spørgsmål i Afghanistan. Vi er ikke interesseret i at kontrollere hver eneste detalje i det afghanske samfund, ligesom EU eller USA gjorde ved at fortælle folk, hvordan de skal klæde sig, hvad de skal spise, hvordan de skal behandle deres børn. Det kan man ikke gøre mod en anden nation! Hvad, man kan gøre udefra, er at give dem et tilbud, som de ikke kan sige nej til, ved at sige: Vi hjælper jer med at integrere jeres økonomi i Bælte- og Vej-processen. Vi kan bygge infrastruktur, vi kan hjælpe jer øjeblikkeligt med det humanitære problem; hvis I respekterer os som naboer, hvis I arbejde sammen med os om sikkerhedsspørgsmål, kan vi også hjælpe med at opbygge jeres infrastruktur – det er vigtigt for jer, men det er også vigtigt for os. Så alle vinder. Det er konceptet for gensidig vinding.

I den forstand forsøger vi at tage idéer fra forskellige kilder, herunder fra det tidligere udenrigsministerium. Et vigtigt aspekt om vores arbejde er, at vi ikke spiller geopolitiske spil. Fordi der er mange infrastrukturprojekter, foreslået af USA, som for eksempel den såkaldte TAPI-linje – rørledning mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien. Den ville – og vi udtalte på det tidspunkt, aldrig blive bygget, fordi der var en geopolitisk intention bag den; den ville ikke hjælpe befolkningerne. Idéen var at sikre sig, at Turkmenistan, som har store gasreserver, ikke arbejder sammen med Rusland og Kina. Så man kan bringe gassen direkte gennem Afghanistan og

Pakistan til Indien, vores allierede, og så til de internationale markeder. De ønskede at forhindre Iran og Pakistan og Indien i at bygge »Fredsrørledningen« for at eksportere gas fra Iran til Pakistan og Indien. Det blev også stoppet.

Men virkeligheden sætter sig igennem, og nu eksporterer Turkmenistan næsten al sin gas til Kina. Og Kasakhstan og andre nationer er afhængige af at eksportere deres gas til Rusland. Vores idé er, at alle disse projekter ville blive integreret med hinanden – ikke at spille geopolitiske spil, men at integrere disse regioners økonomier. Dette er en af idéerne fra det tidligere udenrigsministerium, Den regionale økonomiske samarbejdskonference om Afghanistan.

Afghanistan blev en del af Bælte og Vej i 2016. Abdullah Abdullah rejste til Kina, underskrev en aftale, men intet blev gjort. Afghanistan blev et medlem af Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank for at få lån til infrastruktur, men det førte af åbenlyse grunde – modstand fra Vesten, men også korruption i landet selv – ingen steder hen. Men der var brillante idéer for at forbinde Afghanistans største byer og også at forbinde Afghanistan til deres naboer. Hvad der manglede, var forbindelserne til Kina og Pakistan. De fandt det ikke nødvendigt at have disse inkluderet, da den afghanske regering havde problemer med Pakistan.

Så nu ønsker vi at fjerne disse former for stridigheder, og så er der ingen grund til, at rørledningen mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien ikke skulle blive bygget. Den vil komme alle til gode; den vil lette spændingerne blandt disse nationer, og sørge for at Indien arbejder med Kina, med Pakistan, med deres naboer, frem for at spille en skidt, geopolitisk rolle. Idéerne findes, planerne findes, mange aftaler er underskrevet, men de er aldrig blevet gennemført. Så det bør blive til en prioritet i diskussionen nu, ikke senere, med indbydelsen fra Shanghai Cooperation Organisation til Europa og USA ligeså, hvor SCO siger, vi ønsker at I er her, men vi vil tale med om dét her. Vi vil ikke snakke om krig mod terror, vi vil ikke snakke om fundamentalisme eller at forandre kulturen eller regimet. Vi ønsker, at se om I kan bidrage til dette, kan I hjælpe med at finansiere og bygge projekter?

Der burde være en global dialog i forbindelse med alle disse projekter. Der findes også gamle russiske planer; vi medtog disse i vores første rapport, Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen, i 2014. Det russiske Akademi har designet planer for at forbinde Afghanistan med Centralasien og det nordlige Sibirien.

Afghanistans enorme potentiale

Afghanistan har enorme udviklingsmuligheder, vigtigst af alt det menneskelige potentiale, de menneskelige ressourcer. Der er 39 millioner mennesker, men mere end 60 % af dem er under 30 år gamle. Kun 2 % af befolkningen er over 62 år, fordi levetiden er sunket på grund af alle disse krige. Men der er en

kæmpe ung befolkning. Hvis de forsørges med en uddannelse, med ressourcer, infrastruktur, da kan de blive landets vigtigste værdikilde.

Alle har hørt om alle de store mineralforekomster, som findes i Afghanistan, med en værdi på 1 billion dollars. Der er kobberminerne, jernminerne, men også lithium og sjældne jordarter – overalt i Afghanistan, hvilket passer! Men man bør ikke fokusere på pengene, fordi ellers er det »1 billion dollars, 1 billion dollars[!]« Disse kan faktisk bruges som et middel til at etablere en nationalbank til udvikling, ved at bruge deres naturressourcer som en garanti for at skabe kreditter til udvikling – men det er en anden diskussion.

United States Geological Survey (USA's agentur for geologiske undersøgelser) gjorde faktisk et fantastisk arbejde – dette er en af de få ting, som de gjorde godt; de undersøgte hele Afghanistans overflade, inklusive med »remote sensing«, satellitbilleder; de havde sendt geologer og havde afdækket hver eneste del af Afghanistan for at finde ud af hvad landets mineraler var (udover olie og gas). Og dette er en rapport, interessant nok, efter USA trak sig tilbage fra Afghanistan forsvandt hjemmesiden, som havde alle studierne. Man klikker på den, og den åbner ikke... Denne kæmpe database er ikke længere tilgængelig, efter USA trak sig tilbage. Alle Afghanistans regioner blev undersøgt – Mes Aynaks store kobbermine. Jeg vil vende tilbage til dette, fordi der er visse ting som vi har lært fra Lyndon LaRouche om fysisk økonomi, hvilket intet har at gøre med penge, intet har at gøre med disse ting: Der er en fysisk virkelighed, som folk må være opmærksomme på.

For eksempel er en af grundene til, at det kinesiske firma, som fik kontrakten til kobberminen, ikke opfyldte kontrakten var, at hvis man vil udvinde et hvilket som helst mineral, særligt lithium, men også kobber og jern, har man brug for enorme mængder af ferskvand. Man kan ikke [blot] tage jern fra undergrunden og sælge det på markedet: Det er blandet med andre ting. Man må knuse det, man må vaske det og adskille jernet eller kobberet eller lithiummet og bruge enorme mængder vand, og Afghanistan er et tørt land. Det kræver en masse elektricitet og kraft; man har brug for transport.

Afghanistan har dog floder; problemet er, at størstedelen af disse floder afhænger af smeltet sne i bjergene. Disse er også grænseoverskridende floder, de deler dem med andre lande, og Afghanistan har også en aftale med Iran om grænseoverskridende floder. De har ingen aftaler med andre lande; ingen ved hvem der kan kontrollere vandene.

Afghanistan modtager 55 milliarder kubikmeter af vand hvert år, gennem nedbør og andre måder; det er ligeså meget, som Ægypten får fra Nil-området. Men dette vand er spredt ud over hele området; det bruges ikke. For at kunne gøre det, bliver man nødt til at bygge dæmninger, man bliver nødt til at bygge kontrolsystemer, man har brug for alle mulige former for moderne infrastruktur for at opbevare vandet og bru-

ge det på den rigtige måde. Så dette er et af de store problemer som må løses, og det vil også bidrage til at gøre brug af mineralerne i landet. Uden vand kan er det ikke muligt.

Manglen på strøm er et stor katastrofe, som er blevet efterladt uløst i Afghanistan. Afghanistan producerer, som jeg sagde, kun 600 megawatt – det svarer til et lille kraftværk i Danmark. Resten importerer de fra andre lande, for det meste fra Usbekistan. Men Iran, som lider under hårde økonomiske sanktioner, producerer ikke kun elektricitet til deres egen befolkning, men eksporterer [også] dele af den til Afghanistan og eksporterer dele af den til Irak, som har været under amerikansk og vestlig kontrol i alle disse år! Det er en stor ironi.

I løbet af alle disse år var der ingen der tænkte: hvorfor ikke bygge nogle kraftværker i Afghanistan? I Pakistan, indenfor de sidste 5-6 år, planlagde og producerede projekter, i forbindelse med Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, omkring 17.000 megawatt af strøm – vandkraft, kulkraft, og herunder to kernekraftværker, som bliver bygget i Karachi. Og alle angriber Kina, men ingen siger noget om denne katastrofe der finder sted i Afghanistan.

Jeg laver vittigheder om geopolitik i forbindelse med rørledninger, fordi de aldrig udmønter sig. Men hvis vi havde et nyt paradigme i relationerne, er der en ironi at få øje på: geopolitik fungerer ikke, men økonomi gør. Realiteten i dag er, at Kina er Centralasiens største gas- og oliemarked. Det er ikke Danmark, det er ikke Bruxelles, det er ikke Washington. Der er en fysisk, geografisk virkelighed, som bestemmer den nye situation her, og alle nationer omkring Afghanistan har, tror jeg, indset dette, men det vigtigste lige nu er at forhindre, at Afghanistan ender i kaos, fordi det, som man vil få, hvis den nuværende regering bryder sammen, hvis hungersnød bryder ud, vil være flygtninge overalt, men så vil terrorgrupper overtage landet. Det vil brede sig til nabolandene, og det kunne have internationale implikationer.

Derfor er jeg sikker på at nabolandene – og det sker allerede – reagerer med humanitær hjælp fra Kina, Pakistan, Iran. Jeg var for nyligt i Iran; der er regelmæssige afgang med fly fra Teheran til Kabul. Så der er en hvis normalisering. Alle landene omkring Afghanistan indser nu – jeg tror at de planlægger at hjælpe med at normalisere situationen i Afghanistan, ligegyldigt hvem der er i regeringen.

Vores opgave er at sikre, at Europa og USA deltager, i stedet for kynisk at sidde her og håbe på, at Taliban bryder sammen, og at landet ender i kaos for at bevise, at Taliban ikke er bedre end os. Der er plads til tilgivelse. Der er plads til at forandre sin tilgang til tingene og tilslutte sig det nye paradigme, ved at åbne op for en dialog med Afghanistans naboer, med Shanghai Cooperation Organisation og se hvilken slags projekter USA og Europa kan bidrage til. USA havde, under Franklin Roosevelt i løbet af 2. Verdenskrig, allerede planer for udviklingen af Afghanistan, udvikling af de afrikanske nationer og selv af Kina.

Der var en anderledes tilgang, som formede USA's politik, og folk kan vende tilbage til dette, og Europa kan vende tilbage til sin humanistiske tradition og bidrage til noget, ikke for at betale for alle sine syn-

der, men for at skabe en ny situation, hvormed disse gamle fejltagelser ikke gentages.

Det er, hvad jeg har at sige indtil videre, og jeg ser frem til diskussionen.

Professor Pino Arlacchi: En succesfuld strategi til at udrydde opiumproduktionen i Afghanistan

Professor Pino Arlacchi, administrerende direktør for FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse (1997-2002), fik forhandlet en total udryddelse af valmueproduktionen med Taliban i 2001, lige inden USA og dets allierede invaderede. Bagefter var der en mangedobling af valmue- og opiumsproduktionen. Billede: U.S. Army by Pfc. Justin A. Young.

Mange tak til Schiller Institutet for indbydelsen, som jeg accepterede med entusiasme, for at tale om et spørgsmål som jeg har haft med at gøre i et par forskellige roller. I første ombæring fordi Afghanistan er hovedproducenten af narkotikaafgrøder i verden, producent af størstedelen af opium og heroin, som indtages i Vesteuropa, og min rolle på det tidspunkt, som administrerende direktør for FN's Agentur for narkotikabekæmpelse og kriminalitetsforebyggelse, og dernæst, som et medlem af Europa-Parlamentet, havde med Afghanistan at gøre, som ophavsmand til EU's strategi for Afghanistan. Det er en rapport, som stort set blev godkendt af Europa-Parlamentet i 2010, og derefter ignoreret af EU-kommissionen i de efterfølgende år.

Så, Afghanistan har et sted i mit hjerte, ikke blot i min rolle som en studerende af politiske spørgsmål og sociolog, men også som et land, der har rigeligt af betydning og symboler for os alle i Europa og i resten af verden.

Sidste sommer – vi havde bevis derpå – syntes spørgsmålet om Afghanistan at blive den højeste prioritet i verden; [og] nu blot to måneder senere, har der været et fuldstændigt kollaps i interessen omkring Afghanistan og alt relateret til det. Jeg er forbløffet over det drastiske skifte i den finansielle og offentlige menings interesse, både politisk og i medierne, i Afghanistan. Så snart den sidste amerikanske soldat

forlod landet, efter næsten alle vestlige personer var evakueret fra landet, faldt der pludselig et tæppe af stilhed ned over Afghanistan. I de sidste to uger læste jeg i de italienske aviser blot én artikel om Afghanistan. Der er ingen, som synes at være særligt interesseret i spørgsmålet.

Og dette er desværre bekræftelsen af en attitude, som vi i den vestlige verden har, om hvad som helst der ikke passer ind i vores syn på verden. Som Hussein [Askary] lige sagde: Der er et komplet, nyt paradigme i verdensordenen og i politiske anliggender, som nu bliver mere og mere tydeligt fra dag til dag. Men dette paradigme startede ikke med krisen i Afghanistan. Det begyndte for flere årtier siden, og hvad der sker nu er bare, at vi bliver klar over denne nye sammensætning af verden.

Min plan tilintetgjorde valmueproduktionen

Min interesse i Afghanistan handlede om kontrol af narkotika, og da jeg fik min position i toppen af FN, mente jeg, at det var en mulighed for at omsætte det til praksis, som jeg som student havde udarbejdet flere år tidligere: Det faktum, at problemet med hårde stoffer, både heroin og kokain, som indtages i Vesten, har sit ophav i det land, som producerer stofferne. Ikke kun fra et fysisk – det er klart, at disse er naturlige stoffer, som er produceret et andet sted, ikke i Europa – men også ud fra et økonomisk og socialt standpunkt.

Så den bedste strategi var ikke at angribe problemet her, i den sidste fase af narkotikahandlen. Den bedste måde var at gå til kilden af én økonomisk grund: Det faktum, at opiumproblemet, ved kilden, er meget lille, i økonomisk forstand. Opiumspørgsmålet, heroinspørgsmålet, stofmisbrug bliver et stort problem i slutningen af kæden. Hvad der altid har forbløffet mig om tallene for heroinproduktionen i Afghanistan, [er]: 10 kg opium omsættes til 1 kg heroin: 1 kg opiumvalmuer i Afghanistan koster ikke mere end 10 eller 20 dollars. Kiloprisen for heroin i Afghanistan, ved gårdsporten, bliver ikke solgt for mere end 100, 200, 300 dollars. 1 kg heroin her, i København, koster omkring 40.000, 50.000, 60.000 dollars. Så strategisk set gav det langt større mening at gribe ind ved kilden.

Gårdsproduktionen af opiumvalmuer i Afghani-

stan, da jeg begyndte at beskæftige mig med landet, var omkring 100 millioner dollars om året. Sidste år, i 2020, var det 250 millioner dollars, den samlede produktion af opiumvalmuer i Afghanistan. Det er 90 % af verdens opium: Så 250 millioner dollars bliver til 15 milliarder dollars her i Europa og næsten det tilsvarende i USA.

Jeg var ikke den første, som tænkte tanken, at vi kunne gribe drastisk ind med en meget lille mængde ressourcer, ved kilden, og blot tilintetgøre produktionen af opiumvalmuer, og forsyne de afghanske landmænd med et reelt alternativ i form af andre slags afgrøder; vi videreudviklede konceptet. Vi talte ikke længere blot om simpel udskiftning med andre afgrøder, [men] om integreret, økonomisk udvikling.

Jeg udviklede planen, hvormed opiumvalmuer i Afghanistan kunne udryddes i løbet af 10 år – dette var i året 1997. Planen var enkel; den kostede 100 millioner dollars – 20 millioner om året i fem år for at tilintetgøre produktion – 20 % hvert år – og så 5 år til at konsolidere resultatet. Jeg præsenterede denne plan i Wien til alle medlemslande, særligt Danmark og Sverige: De var de eneste lande, som øjeblikkeligt lovede at bidrage med 10 % af beløbet, som blot stolede på den plan, som vi præsenterede dem for. Men jeg fik en solid tilslutning af alle medlemslande, og sågar amerikanerne, som på det tidspunkt var på meget god fod med Taliban.

Taliban havde det år grundlæggende set kontrol med over 80 % af landet. De var Afghanistans regering. Og selv USA fortalte mig: »Grønt lys; tag derhen. Dette er et land, som vi ikke er særligt interesserede i længere, så europæerne kan arbejde der. Vi vil støtte dig, programmet og alt« – selv hvis de aldrig troede på udskiftningen af afgrøder.

De eneste lande, der troede på udskiftningen af afgrøder, var de nordeuropæiske lande – de skandinaviske lande – og Italien og Tyskland. De støttede op om idéen. Mange andre lande støttede den aldrig, enten fordi de ikke forstod idéen, eller fordi amerikanerne altid støttede idéen om at ødelægge opdyrkelsen ved at afbrænde afgrøderne, og de var altid meget skeptiske overfor andre alternativer.

Så jeg overbeviste hele tiden amerikanerne, i løbet af Clinton-administrationen, at de i det mindste skulle se på resultaterne af dette program og så tage den derfra. Så de modsatte sig det ikke. Vi taler om et tidspunkt med en unipolær verden; på det tidspunkt var det virkelig kun USA, som var den eneste supermagt på verdensscenen, så man kunne aldrig gøre noget i FN uden deres godkendelse.

Jeg tog til Afghanistan, hvor FN havde en ret stor intervention; ikke kun humanitære programmer, men også mit program, hvilket var et mellemstort program i familien af FN-programmer. [Vi] havde en betragtelig pengesum, særligt havde vi et par hundrede personer, som lavede en optegnelse over produktionen af opiumvalmuer i Afghanistan. Hvert år lavede vi en lokal analyse [i modsætning til én satellitbaseret

analyse], provins efter provins, område efter område, af al opiumproduktion.

Forhandlingen med Taliban

Med denne godkendelse tog jeg så til Afghanistan. Og jeg mødte den tids Taliban-ledere. Talibans statsminister på det tidspunkt kom til mødet. Ved begyndelsen af mødet fortalte han mig: »Du ønsker at udrydde produktionen af opiumvalmuer i Afghanistan på 10 år? Hvorfor vil du vente 10 år? Du kan give os de 250 millioner dollars, og vi vil gøre det på et år«.

Jeg afbrød forhandlingerne for at konsultere med mine folk, fordi dette var en stor ting. Og så sagde jeg til ham:

»Nej, det er ikke muligt. For det første har jeg ikke 250 millioner dollars, og jeg bliver nødt til at spørge donorerne for at kunne gøre det. Donorer vil ikke engang give mig en sølle dollar, på grund af jeres omdømme hvad angår kvinders rettigheder og narkotikaspørgsmålet. I har ikke troværdighed overhovedet på den internationale arena.

Så først må I gå i gang, vise at I er troværdige, og så kan jeg fortælle jer, at jeg vil gøre alt, hvad der er i FN's magt, for at støtte jer i dette spørgsmål om at finde alternativer for bønderne. Man skal jo selvfølgelig ikke bruge tvang eller vold mod bønderne, og så videre.«

De fortalte mig, at de ikke kunne lide svaret...

»Men for det første,« sagde jeg til dem, »bliver I nødt til at forbyde opiumdyrkning, fordi det har I aldrig gjort«. De legede med Koranens fortolkning af »rusmidler«. Det var ikke klart, ifølge dem, om Koranen, med »rusmidler«, hvilket er alkohol og så videre, også inkluderede opium.

Så vi inddrog nogle store, religiøse eksperter fra deres side, Sunni-eksperter i Koranen, som fastslog – vi betalte også studiet udført af disse eksperter – at opium var et »rusmiddel«. Og de lavede et forbud mod opiumvalmuer; vi skrev den faktiske lov, og så begyndte de virkelig at sige, at de ville håndhæve den.

Ved det samme møde besluttede vi så – statsministeren havde taget afsked – og guvernøren for Kandahar blev tilbage, og vi forhandlede os til et slags eksperiment i Kandahar-regionen. De ville tilintetgøre opiumvalmuer i Kandahar-regionen, og vi ville genåbne en hel fabrik, som var ude af drift der, hvilket ville skabe arbejdspladser for 2.000 personer, herunder kvinder. Den var blevet bygget af et tysk firma for årtier siden og var blevet efterladt. Men efterladt i god stand. Det krævede blot, at den blev forsynet med strøm. Vi udførte eksperimentet, og fabrikken fungerede.

Så dette var vores forslag: tilintetgørelsen af opiumvalmuer i Kandahar-regionen og genåbningen af en fabrik og arbejdspladser for folk, herunder kvinder.

På dette tidspunkt var der forhandlinger internt i Taliban, fordi de umiddelbart havde sagt »nej«. De sagde, »Okay, farvel«. Så sagde jeg, at jeg godt

ville lave en udtalelse: »I nægtede at genåbne en fabrikk, som ville skabe mere end 1.000 arbejdspladser, på grund af spørgsmålet om kvinder, som ikke ville [blive tilladt at] arbejde i fabrikk.« På det tidspunkt konsulterede guvernøren med den øverste leder af Taliban, mullah Mohammed Omar, som boede blot et par kilometer væk, og ved historiens ende sagde de, »ja, kvinder kan arbejde i fabrikk, men i en adskilt del af fabrikk.« Okay, intet problem, men de kunne arbejde i fabrikk, som alle andre.

De begyndte at omsætte aftalen. På et vist tidspunkt stoppede aftalen. Vi var begyndt at arbejde på fabrikk. De sagde: »Nej, nej, I må stoppe fabrikk, for vi har solgt den til en forretningsmand, en udenlandsk forretningsmand, som var en vis mand, der kom fra Saudi-Arabien, ved navn Osama bin Laden, der boede blot en landsby længere væk fra mullah Omar i Kandahar på det tidspunkt. Vi taler om november 1997.

Og da jeg tog hjem, fortalte jeg amerikanerne alting. Jeg havde et møde med alle programmets donorer, og fortalte dem, hvad jeg siger til jer nu, inklusive om bin Laden. Så ingen kan sige, at de ikke kendte til bin Laden og alle de andre.

I hvert fald, så begyndte der at være meget usikker adfærd fra deres [Talibans] side de efterfølgende år, men vi blev ved med at tilskynde dem, bibeholdt altid en grad af forhandling. Jeg mødtes med dem i Kandahar; jeg mødtes med dem i Pakistan, hvor de har et vigtigt kontor; og de havde også et andet meget vigtigt kontor i New York, hvor de havde med alle lande at gøre, et kontor med to personer, en mand og en kvinde – en kvinde, som ankom i blå jeans, en Taliban-kvinde; jeg spurgte hende: »Hvordan kan du gøre dette? Hvis jeg tager et billede af dig her og nu, og sender det til Afghanistan, hvad ville der ske med dig?« Hun sagde: »Intet. Jeg er her med fuld tilladelse af regeringen, de ved det udmærket. Jeg er en diplomat, og jeg er bemyndiget til at tale med dig og en hvilken som helst anden, og til at klæde mig på denne måde«. Nå, nå.

Nul opiumproduktion

Altså, de begyndte at blive usikre. I nogle områder samarbejdede de med os og modvirkede opiumdyrking; donorerne blev temmelig skuffet og trak deres støtte til programmet tilbage. Men jeg fortsatte med at arbejde med programmet; donorer støttede vores begrænsede program for dele af Afghanistan, og støttede andre dele af vores program, men mistede entusiasmen for spørgsmålet indtil sommeren 2001: I sommeren i 2001 var der ingen opiumproduktion i Afghanistan, fordi de under pres fra os, og også fordi de ønskede at genvinde tilliden, som de havde mistet fra os, på grund af deres usikkerhed i de mellemliggende år; jeg krævede også, at FN's Sikkerhedsråd indførte nogle sanktioner mod dem og så videre. Men vi mistede aldrig, aldrig forbindelsen med dem. Vi havde altid et positivt forhandlingsforhold, også på

mange andre områder, hvilket jeg ikke ønsker at give for mange detaljer om.

Nå, men udfaldet var: Nul produktion i Afghanistan. Vi kunne ikke tro vores egne øjne – der var ingen produktion, nul! Fordi de havde forbudt dyrkning i september/oktober, og der var ingen produktion af opiumvalmuer i landet. Så vi påviste, at det er muligt stoppe produktionen af opium i Afghanistan.

Året 2001, sommeren: 11. september, samme år. USA's oktoberinvasion af Afghanistan med fuld støtte fra det internationale samfund. Vi gav USA fuldt råderum i tiden efter hændelserne omkring 11. september. De invaderede landet og vi håbede at de ville konsolidere resultatet på vores side, som havde med narkotikabekæmpelse at gøre.

Jeg talte med alle embedsmændene i det amerikanske udenrigsministerium, som var ansvarlige for narkotikaspørgsmålet. De fortalte mig, »Jo, jo, jo, vi vil fortælle alle vores militærfolk, at vi fik dette kæmpe resultat, også takket være din intervention«, og alle de andre. »Du kan være sikker på, at dette resultat vil blive fulgt op i de kommende år.«

Nå, hvad der skete, var præcis det modsatte. Toppen af det amerikanske lederskab, begyndende med forsvarsminister [Donald] Rumsfeld, tog til Afghanistan, og han lavede personligt en række aftaler med de førende krigsherrer i Afghanistan, Talibans fjender, lederne af den Nordlige Alliance, angående kampen mod terrorisme, som hovedsageligt ikke var en alliance eller et produkt heraf; til gengæld – ikke skrevet ned og så videre – men de tilsidesatte spørgsmålet om narkotika, og gav i praksis grønt lys for dyrkning, således at [valmuedyrkningen] skød i vejret til enorme niveauer året efter.

Ved slutningen af dette år havde vi, gennem data som russisk efterretning gav os, opdaget en hel række af heroinlagre på grænsen mellem Tadsjikistan og Afghanistan. Fyrre heroinlagre, 100 tons heroin i alt. 100 tons heroin er Europas samlede efterspørgsel for et år. Så smuglerne byggede denne række af lagerbygninger, hvor de oplagrede kæmpestore mængder af heroin. Vi havde billedet af disse lagre, og jeg gik til FN's Sikkerhedsråd og opfordrede til en intervention.

USA, Sikkerhedsrådet og EU triller tom-melfingre

Først talte jeg selvfølgelig med amerikanerne og med andre, Sikkerhedsrådets fem permanente medlemmer. Amerikanerne var ekstremt flove; de havde et stort møde med alle de amerikanske agenturer som var involverede, og konklusionen var, at de ville være neutrale. De kunne ikke bekræfte eller støtte vores intervention i ødelæggelsen af disse laboratorier, og de ville ikke modsætte sig den. Grunden var meget simpel, fortalte en højtstående embedsmand fra udenrigsministeriet mig. [Udenrigsminister Madeleine] Albright. Grunden var, at de ikke kunne indrømme, at de ikke havde opdaget det; at vi gjorde det.

Hvis vi går til Kongressen og siger, at dit agentur,

som har et budget på 70 millioner dollars, gjorde dette, vil de øjeblikkeligt kræve, at vi og alle andre nedlægges, fordi vi har givet flere milliarder ud på efterretninger om alting. »Hvor meget betalte I for dette?« Jeg fortalte, at det var russiske efterretninger, som havde givet os de data, og de spurgte: »Hvor meget betalte I?« Jeg fortalte dem, »Omkring 200.000 dollars«. »Hvis jeg går derhen [til den amerikanske kongres] og siger at I, FN, med [blot] 200.000 dollars gjorde dette, og at vi ikke havde nogen idé om det, så er der så mange mennesker, som vil miste deres arbejde«. I sidste ende var neutralitet resultatet.

Jeg gik til FN's Sikkerhedsråd med informationerne, med kortene. Vi viste dem kortene med laboratorierne og så videre, og vi havde flere muligheder, hvad handling angik. Det mest enkle var en meget simpel intervention, at ødelægge det – russerne havde på det tidspunkt 10.000 personer på grænsen til Tadsjikistan. De kunne gøre dette med [nærmest] ingenting, med en ekstremt lille... vi havde mangel på alting på det tidspunkt. Vi kunne finansiere det – med en meget lille sum; jeg kunne også gøre det med mine personlige midler, som direktør for programmet.

Vi ville gøre det øjeblikkeligt som aftalt. Men selvfølgelig kræver det et mandat fra Sikkerhedsrådet. Mandatet blev aldrig givet, på grund af briternes direkte modstand. Storbritannien, først fortalte de mig, at de synes at jeg ikke engang skulle tale om det. Da jeg fortalte dem, at jeg arbejdede for FN, og ikke for den engelske dronning, sagde de: »Det vil du få betalt«. Og jeg betalte senere. Men Sikkerhedsrådet lyttede gennem hele denne diskussion, og Storbritannien nedlagde veto mod at fortsætte diskussionen, og alt døde på den måde.

Hvad vi påviste

Bare lige for at afslutte historien om, hvad vi påviste. Vi beviste, at man med et minimum af investeringer af ressourcer gennem en tæt forhandling med Taliban kan få disse resultater. Vi kunne få disse resultater igen, og det er det, som jeg lige har forslået mit land at gøre. Jeg skrev til hr. [Mario] Draghi, statsministeren, og sagde at EU, og Italien i særdeleshed, skulle begynde med at foreslå Taliban at gentage, hvad de gjorde i sommeren 2001.

At finansiere et alternativt udviklingsprogram, som ikke ville koste mere – at gøre dette øjeblikkeligt, ikke på fem år eller ti år – Afghanistan er ikke det samme nu, som for 20 år siden, dette kan gøres nu, egentligt, på et år, med moderate investeringer på mindre end 100 millioner dollars i et år, og kun i tre til fire år. Svaret fra statsministeren var, »Åh, jo, forslaget er meget godt, det giver god mening. Men det er FN, der skal gøre det«. Jeg sagde til ham: »Hør her, FN er ikke verdensregeringen; FN er en sammenslutning af stater. Vi er FN«.

De sagde, at de ville snakke om det i Det europæiske Råd og alle de andre steder.

Grunden til, at jeg siger det til jer nu, er fordi jeg

tror, at dette stadigt kan gennemføres nu, og chancerne for succes er meget større nu end for 15 eller 20 år siden. Fordi... Taliban er stort set det samme. De er ikke det nye eller gamle Taliban og så videre, men grundlæggende set det samme. Men selvfølgelig, som landets regering, bliver de nødt til at have en vis succes, og det vigtigste de kunne opnå, ud fra et europæiske standpunkt, er udryddelsen af narkotika-produktionen, som rammer direkte ned i hjertet på 1 million unge europæere, mænd og kvinder. Så dette må og skal blive til den højeste prioritet i en humanitær intervention, som min kollega, Hussein [Askary], allerede forklarede meget detaljeret, og som ville være et minimum af omkostninger for EU. I min rapport påviste jeg, at EU giver 1 milliard euro ud til ikke-militære interventioner i Afghanistan. 1 milliard euro er nok, hvis de havner i hænderne på det afghanske folk, til at skabe en proces af forandring og udvikle Afghanistan.

Forhindringer fra »lovlig korrupsion«

Men den største forhindring i denne sag er en anden: det faktum, at ud af den ene milliard euro – som jeg opdagede i undersøgelsen, som jeg foretog i forbindelse med min rapport – ud af den ene milliard euro er det kun 20 % som kommer frem til Afghanistan. Jeg samlede alle tallene for medlemslandene, og det er 1 milliard euro. Men da jeg tog til Afghanistan og så tallene fra finansministeriet og så videre, var de reelle penge, som kom fra EU, omkring 200 millioner euro. Jeg beregnede, at ud af disse 200 millioner euro ender 50 % af dem i lommerne på afghanske ministre, præsidenten og resten af dem. Så kun en tiendedel af denne sum kommer frem den afghanske befolkning.

Man spørger, »Hvor er de 80 %?« 80 % er, hvad jeg kalder »lovlig korrupsion«. Det er ikke korrupsion, det er spild. Nogle gange er det korrupsion, nogle gange spild og så videre, hvilket er en stor pengesum, som forbliver i donorområdet. EU giver [alene] mellem 15-20 % af hvert projekt ud på konsulentfirmaer – konsulentfirmaer, forundersøgelser, konsulenter, besøg og så videre.

De data, som de gav mig, er 15 %. Så har man en enorm mængde af spild på vejen: disse penge går til nogle NGO'er, som så giver pengene til andre NGO'er; eller, man har ikke blot NGO'er – NGO'er er den bedste del af historien. Så går det også til specialiserede firmaer, teknologiske firmaer og så videre, som tager overpris for alt, hvad de laver i Afghanistan – så en vej, der ville koste 1 million euro, bliver bogført som 10 millioner euro. Hvad end man laver i Afghanistan opkræves mellem 5-10 gange af dens reelle værdi.

En skole i Afghanistan – jeg var i Herat, og jeg så, at den italienske hær var der. Herat var et temmelig sikkert område i Afghanistan, så hæren havde intet at lave, udover at lave nogle sociale projekter, et par projekter på en million dollars hver, som den italienske regering gav dem. Jeg undersøgte alle projekter. Hæren var udenfor kæden af international støtte; det

var en hær. Meget enkelt. Jeg undersøgte dette og opdagede, at skolen kostede 100.000 dollars. Et hospital koster et par millioner dollars. Da jeg så regnskaberne for den generelle, internationale intervention, kostede en skole 1 million dollars og et hospital 20 millioner dollars.

På samme tid, som jeg var der, var der blot ét pædiatrisk sygehus i hele Afghanistan, et land på det tidspunkt med lidt under 30 millioner personer – ét pædiatrisk sygehus, og 20.000 kvinder døde i forbindelse med fødsler hvert år, 20.000! Så, det virkelige problem var ikke krigen. Det virkelige problem var sundhed og så videre. Jeg opgjorde denne enorme mængde spild, som må og skal reformeres. Heldigvis, nu efter 20 år, er der et langt bedre hjælpeprogram. Der er internationale erfaringer, som viser, at man med disse penge kan få et langt bedre resultat ved at give pengene direkte, ligesom Brasiliens forsøg viste; det kinesiske forsøg på at udrydde fattigdom er nok det bedste i verden i sin virkning.

Så nu forbedres forsyningskæden. Det er derfor, jeg siger, at EU ikke burde anstrenge sig særligt for Afghanistan. Det skulle blot overbringe den internationale hjælp, givet i de sidste 20 år for ikke-militære formål, [men] på en bedre, mere effektiv måde. Narkotika er blot én side af det, ikke den største. Og helt bestemt kan dette være et meget stærkt argument i forhandlingerne med Taliban. Jeg kan garantere jer for, at i forhandlingerne med Taliban, [hvis] anerkendelsen af regeringen og et seriøst program for international støtte lægges på bordet, [da] vil regeringen overgive sig på spørgsmålet om kvinder. Det er jeg sikker på, for jeg kender dem. Jeg kender dem.

Spørgsmålet om kvinder er for dem – og jeg kan selvfølgelig ikke lide dette, det er bare indholdet af forhandlinger – at de kan hæve forhandlingernes pris. De ved ganske udmærket, hvad vi synes om dem og kvinder; de ved ganske udmærket, hvad vi tænker! Og de gør det med et formål, denne restriktionspolitik angående kvinder, fordi de ved, at dette er et vigtigt spørgsmål for os, hvor igennem de får magt, penge og anerkendelse.

Vi må ikke gøre ingenting

Men dette er en operation, som må udføres. Hvil-

ken anden vej er der, udover den beskrevet af Hussein [Askary]? Gør ingenting og landet sulter, folk vil fortsætte med at dø; Taliban kollapse, og atter [vil der opstå] ustabilitet, terrorisme og vold, og det, som Afghanistan havde de sidste 40 år, vil vende tilbage. Det er ikke særlig svært at lave den forudsigelse. Hvis Taliban kollapse, vil landet igen havne i fuldstændig kaos!

Det er muligt at snakke med dem. De er ekstremister, de er ikke, mener jeg, normale folk. De vandt en uafhængighedskrig. De er radikale. Det er naturligt. Man har aldrig set en bevægelse, der kæmpede i 20 år, fik magten, og være ligesom Danmarks regering. Jeg mener, folk projicerer i forhold til Taliban! De beordrer dem til at være tolerante, inkluderende, at have respekt for folks rettigheder og så videre. Jeg mener – jeg mødte disse folk. De kæmpede i 20 år med en kalasjnikov, en kop te og et stykke brød. De har nu magten og vil ikke – spørgsmålet er, hvis de ikke får hjælp, hvis de ikke presses, så vil de begå fejl. De kan ikke klare opgaven. Dette er også normalt.

Da jeg tog til Sydafrika efter afslutningen på apartheid, umiddelbart efter den store krig mod apartheid, var Sydafrikas regering sammensat af folk, som var endnu mere inkompetente. Jeg må sige, at jeg altid støttede op om deres kamp siden begyndelsen; så jeg tog derhen med en stor idé om det. Det første jeg gjorde var at tage til Soweto, og jeg så en skrækkelig situation, skrækkelig! I Soweto var der rigeligt med vold, stoffer – indtagelse af stoffer overalt og så videre. Jeg snakkede med alle ministrene og så videre, og de var fuldstændig utilstrækkelige til deres opgave! De havde en meget uklar idé om, hvad der skulle gøres. Fordi de var krigere, de var ikke administratorer.

Denne transformationsproces af krigere til administratorer er meget lang [og] svær, men mange andre lande gjorde det, med forskellige resultater. Algeriet er et andet eksempel på en fuldstændig fiasko. Uafhængighedsbevægelsen overtog magten fra en meget stærk kolonimagt, Frankrig, og resultatet var, at de var ude af stand til at opbygge et moderne Algeriet. De forsøger stadig at opbygge det. Så, disse er svære processer, som må forstås, før der dømmes og vurderes, og alt det andet.

Måske stopper jeg her. Mange tak!

**Del denne speciele Nyhedsorientering:
Digital: www.schillerinstitut.dk/si/?p=31898**

**På tryk: Bestil flere eksemplarer:
Ring 53 57 00 51**

Bliv medlem!

**1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. intro.: 100 kr.
Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408**

H.E. Ambassadør Ahmad Farooq: Et perspektiv på at flytte Afghanistan fremad

Dette er en redigeret udskrift af præsentationen af H.E. Ambassadør Ahmad Farooq, ambassadør fra Pakistan til Danmark, til Schiller Instituttets seminar,

Mange tak, Tom, og mange tak til Schiller Institutet for at organisere denne begivenhed om et meget vigtigt emne: Afghanistans fremtid, og hvilken vej vi gerne vil have det til at bevæge sig fremad; og for at give mig denne mulighed for at præsentere Pakistans perspektiv på dette emne.

Lidt historie

Jeg vil gerne begynde med at give lidt baggrund vedrørende, hvad Pakistan mener, der burde ske nu med hensyn til Afghanistan, med lidt historie om, hvordan vi ser, at denne situation har udviklet sig i løbet af de sidste 40 år, fordi Afghanistan har været i en tilstand af uro i 40 år. Der siges ikke meget [om det faktum], at konflikten faktisk startede i 1979, og ikke i 2001; og Pakistan har, sammen med Afghanistan, stået over for dens efterdønninger de sidste 40 år.

De sovjetiske troppers tilbagetrækning i 1988 blev efterfulgt af en borgerkrig, der fandt sted mellem de forskellige fraktioner i Mujahedinen, der kæmpede mod Sovjetunionen. En nøgleårsag til, at det skete, var, at når målet om at fordrive sovjetrusserne fra Afghanistan var nået, besluttede Vesten og USA, at forlade Afghanistan. Hvis de var blevet der, og havde støttet en fredsskabende proces i det land, havde dette lands historie måske været meget anderledes.

Fra dette kaos fra borgerkrigen så vi Afghanistan synke ned til at blive det største narkotikaproducerende land i verden. Det blev et tilflugtssted for de internationale terrorgrupper, især al-Qaeda; og organiseret kriminalitet, som foregik der. Taliban, dybest set, kom ud af dette kaos fra borgerkrigen med løftet om at bringe stabilitet og fred til landet. Hvad vi imidlertid husker fra deres styre er mere menneskerettighedskrænkelserne, der blev begået, især mod kvinder og piger.

I perioden, der fulgte efter angrebene i september 2001, gjorde Afghanistan fremskridt, i hvert fald set udefra; men åbenlyst, som både professor Arlacchi og Hussein [Askary] sagde, og de fakta, de har fremlagt [på dette seminar], var der faktisk alvorlige problemer,

som forblev uløste.

Konflikten fortsatte med at leve videre, og landet stod over for alvorlige udfordringer med hensyn til dårlig regeringsførelse og korrupsion af de forskellige afghanske regeringer. Det faktum, at der aldrig var en klar tilbagetrækningsstrategi for, hvordan det internationale samfund skulle komme ud af Afghanistan, er grundlæggende det, der spillede en rolle i det, vi ser i dag, og det faktum, at vi ikke var i stand til at opnå langsigtet fred i landet, på trods af en så stor international militær tilstedeværelse, og på trods af det faktum, som det hævdes, at der blev brugt 2 eller 3 billioner dollars i landet.

Til sidst, i løbet af de sidste to år, kom USA til denne erkendelse, at der ikke er nogen militær løsning, og de er nødt til at trække sig ud af Afghanistan. På det tidspunkt besluttede de at tale med Taleban. Pakistan havde i lang tid, fra den periode hvor al-Qaeda var ophørt med at være en trussel, som en terrororganisation, været fortaler for behovet for en politisk proces, en dialog i Afghanistan, fordi der ikke kunne være nogen militær løsning. Afghanerne, hvis man ser på deres historie, har aldrig bukket under for noget udenlandsk militært pres. Så Taliban var en politisk realitet, og amerikanerne var nødt til at tale med dem. Til sidst, da amerikanerne besluttede at tale med dem, spillede Pakistan sin rolle i at lette dialogprocessen. Vi rådede dem imidlertid også om, at tilbagetrækningen fra Afghanistan skulle ledsages af fremskridt i fredsprocessen. Når først der var fastsat en tilbagetrækningsdato, som ikke var forbundet med fremskridtene i fredsprocessen, faldede udsigterne til en politisk løsning.

Det ultimative sammenbrud af de afghanske sikkerhedsstyrker, uden at kæmpe, og den tidligere præsident Ashraf Ghanis og hans medarbejders flugt, har dybest set bragt os dertil, hvor vi står i dag.

I løbet af de fire årtiers konflikt i Afghanistan (og mine tal kan være en smule anderledes end, hvad Hussein præsenterede) mener vi, at over en million afghanere er blevet dræbt, såret, lemlæstet, eller traumatiseret. Det har dybest set resulteret i at ødelægge samfundet og økonomien i landet. Afghanistans folk, de ønsker fred, de ønsker udvikling, og det samme gør Afghanistans naboer, især Pakistan.

Pakistan har en meget lang og kompleks historie, hvad angår vores forhold til Afghanistan, og de sidste fire årtier har især været de sværeste. De to lande er uløseligt forbundet med bånd af geografi, historie, etnicitet, religion og kultur. Vigtigst er det, at Pakistan giver Afghanistan sin livline: Afghanistan er et land uden adgang til hav, og størstedelen af dets internationale handel foregår gennem Pakistan, da vi har en transithandelsaftale med dem. I løbet af de sidste fire årtier har Pakistan været vært for over 3-4 millioner flygtninge. Flere generationer af afghanere er vokset op i Pakistan og har aldrig set deres hjemland. Så uanset hvad der sker i Afghanistan

eller hvem der er i kontrol over landet, har det alvorlige konsekvenser for Pakistan. Vi har ikke den luksus at blot forlade området, som Vesten har gjort det – to gange.

For os har det også været magtpåliggende, at vi skal have et eller andet samarbejde med dem, der har kontrollen over Afghanistan. Når man ser på situationen, hvis landets handel går gennem Pakistan; vi har en lang grænse med dem; der er mennesker, der har bånd, som tilhører den samme stamme, de krydser over; så alt det betyder, at vi skal have et funktionelt forhold til regeringen, uanset om det er {de jure} [ifølge loven] eller {de facto} [i praksis].

Nu, under disse fire årtiers konflikt, har Pakistan, efter Afghanistan, været det mest berørte land af denne konflikt. I den indledende periode af krigen måtte vi lide en militarisering af vores samfund; vi blev påvirket af narkotika, der kom ind; vi blev påvirket af flygtningepresset, for da de kom ind, skulle de huses. Men til sidst med et så stort antal mennesker, der kom ind, ødelagde de vores miljø, især i det område hvor de dengang boede i enorme lejre.

Og derefter, efter angrebene i september 2001, blev konflikten, som tidligere var begrænset til Afghanistan, bragt inden for vores egne grænser, da Pakistan blev slagmarken for kampen mellem terrorgrupper. I løbet af de sidste 20 år har vi lidt tab af næsten 80.000 menneskeliv og økonomiske tab på over 150 mia. dollars. Tilbagevendelsen til normalitet er opnået med store omkostninger, både hvad angår de liv, vi har mistet, samt rent økonomisk, og det er, hvad vores regering og vores folk ønsker at bevare.

Bevæger os fremad

Efter disse årtiers ustabilitet ønsker Pakistan at fokusere på sin økonomiske udvikling, og et centralt aspekt heraf er regionale forbindelser. Vi ønsker især at række ud til landene i Centralasien for at opfylde vores energibehov, for at fremme handel og tiltrække internationale investeringer. Pakistans premierminister [Imran Khan] har for nylig skitseret en politik for geoøkonomi for Pakistans fremtid, frem for at fokusere på geopolitik, hvad vi tidligere havde gjort, og et fredeligt Afghanistan er midtpunktet i dette. Uden fred i Afghanistan er det ikke muligt for os at opnå de økonomiske fremskridt, vi ønsker for vores fremtid.

Enhver fortsat ustabilitet i Afghanistan, naturligvis, hvis (Gud forbyde) Afghanistan synker ned i en borgerkrig, vil Pakistan være landet, samt måske vores anden nabo Iran, som vil blive mest direkte påvirket af det, hvad angår terrorisme og flygtninge. Vi fortsætter med at være vært for over 3 millioner afghanske flygtninge, som jeg nævnte før, og vi ernærer dem gennem vores egne ressourcer, fordi den internationale bistand til vedligeholdelse af flygtninge tørrede ud et sted i begyndelsen af 1990'erne. De afghanske flygtninge har adgang til vores sundhedsvæsen, vores uddannelsesinstitutioner, vores banksystem, og de kan tjene til livets ophold

Det er et faktum, at i de sidste 20 år, hvor der angiveligt var så mange penge, der blev hældt ind i Afghanistan, og der ikke var nogen borgerkrig, besluttede ingen

af disse flygtninge at tage tilbage til Afghanistan. Så hvis det havde været attraktivt for dem, så ville de være rejst tilbage til deres hjemland, for på trods af, at de er i stand til at have et levebrød i Pakistan, nyder de ikke pakistansk statsborgerskab, selv ikke de børn, der er født i Pakistan. De forbliver afghanske statsborgere. Så de ville have taget tilbage til Afghanistan, hvis situationen der havde givet dem en bedre mulighed.

Så nu, når vi bevæger os fremad, står Afghanistan ved et afgørende tidspunkt, og det afghanske folk kan med støtte fra det internationale samfund helt sikkert bygge en bedre fremtid. Vi må lære af fortidens fejltagelser. Vi har set, hvad der skete i 1988, og igen, det faktum at Vesten har besluttet at forlade Afghanistan, det må ikke betyde, at de opgiver Afghanistan, for det vil naturligvis forlænge konflikten og forårsage lidelser for dets folk, hvilket ikke vil være til gavn for nogen.

De seneste humanitære statistikker om den humanitære situation, der kommer fra forskellige FN-agenturer, er ganske alarmerende: Ifølge UNICEF har 18 millioner afghanere akut brug for bistand, og over 1 million afghanske børn kan lide af alvorlig underernæring og sult i de kommende måneder. Så det er vigtigt at forhindre, at denne situation forværres yderligere, for det vil skabe en enorm humanitær katastrofe, som ikke kun vil påvirke Afghanistan selv, men regionen og andre områder i verden.

Pakistans bidrag

Pakistan mener, at det er vigtigt, at vi giver adgang til Afghanistans finansielle ressourcer for at forhindre en yderligere forringelse af landets økonomi. Det er også vigtigt for at forhindre inflation, stigende priser, voksende fattigdom, samt en masseudvandring af flygtninge fra landet.

Fra Pakistan spiller vi en rolle med hensyn til at afhjælpe den humanitære situation i Afghanistan, og sammen med FN-agenturer har vi igangsat en luftbro, hvorigennem nødforsyninger nu flyves til Afghanistan: Det omfatter mad og medicinsk udstyr. Pakistan har selv afsendt tre flylaster af nødforsyninger, især medicinsk udstyr, til Afghanistan, og vi gør det fortsat, specielt med at sende fødevarerhjælp gennem landkorridoren. Denne kendsgerning blev for nylig anerkendt af den amerikanske viceudenrigsminister, Wendy Sherman, som var på besøg i Islamabad fredag [den 8. oktober]. Hun satte pris på og anerkendte det og opfordrede Pakistan til at fortsætte med at gøre det.

Vi er også, hvad angår det overordnede politiske miljø, i samråd med alle naboerne til Afghanistan, herunder Kina, Usbekistan, Turkmenistan, Tadsjikistan og også Rusland, for at finde en langsigtet fredelig løsning for landet. Vi fortsætter med at opfordre Afghanistan – og Taleban – til at danne en åben, inkluderende regeringsstruktur, der praktiserer en moderat og sund politik, især med hensyn til menneskerettigheder og etniske grupper, kvinder og børn.

Terrorisme, der er udgået fra Afghanistan, er fortsat en stor bekymring for os, da vi har været et stort offer for terrorisme. Derfor har vi opfordret Taleban til, at de ikke

må tillade brug af deres område for de forskellige terrorgrupper, der er til stede.

Pakistan er også en del af det udvidede Trojka-format, som omfatter Rusland, Kina, USA, og Pakistan er det fjerde land [som arbejder på] at finde de politiske muligheder for Afghanistan.

Som mine andre panelmedlemmer har sagt, er dette et tidspunkt, hvor det internationale samfund er nødt til at anvende en anden tilgang for at bringe fred til Afghanistan. Militære muligheder er blevet prøvet, og de har mislykkedes. Vi er nødt til at komme frem til, hvordan vi kan hjælpe Afghanistan med at udvikle sig økonomisk, og der skal være et engagement og en incitamentstilgang, som professor Arlacchi også nævnte, for at op-

muntre Taleban til at gøre det, som vi forventer af dem.

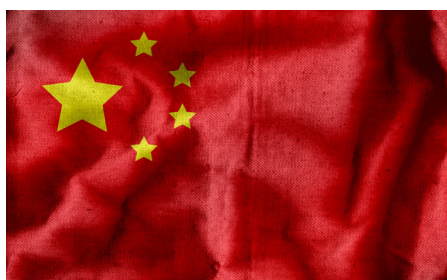
Afslutningsvis vil jeg endnu en gang takke Schiller Institutet for at organisere denne meget vigtige debat, og vi vil faktisk gerne fortsætte samarbejdet med jer om at finde svar.

Til sidst vil jeg bare gerne sige, at Pakistans nationale digter [Muhammad] Iqbal – iranerne kender ham som »Iqbal Lahori« – sagde en gang i begyndelsen af det 20. århundrede, i 1920'erne, om Afghanistan, at Afghanistan er hjertet af Asien. Så det er herfra, navnet på den politiske proces »Hjertet af Asien-Istanbul« stammer fra.

Han sagde, at hvis der er fred i Afghanistan, er der fred i Asien. Og hvis der er uro i Afghanistan, vil der være uro i Asien.

Udtalelse fra den kinesiske ambassade om Afghanistan

Som en tæt nabo til Afghanistan har Kina altid respekteret dets suverænitet, uafhængighed og territoriale integritet; holdt sig til ikke-

indblanding i dets indre anliggender og ført en venlig politik over for alle afghanere. Vi håber, at Taleban vil opbygge en bredt funderet og inkluderende politisk struktur, føre en moderat og forsigtig indenrigs- og udenrigspolitik, beskytte kvinders og børns rettigheder, resolut bekæmpe terrorgrupper og udvikle venskabelige og samarbejdsrelationer med sine naboer og andre lande. Vi håber inderligt, at Afghanistan kan finde en udviklingsvej, der passer til landets nationale forhold.

For at imødekomme det afghanske folks umiddelbare behov har Kina meddelt, at landet vil levere forsyninger til en værdi af 200 millioner RMB til Afghanistan, inklusive 3 millioner doser af COVID-19-vacciner. Når sikkerheden og andre forhold tillader det, er Kina villig til at hjælpe Afghanistan med at bygge projekter, der vil hjælpe med at forbedre levevilkårene, og vil gøre sit bedste for at støtte Afghanistan i dets fredelige genopbygning og økonomiske udvikling.

Vi opfordrer det internationale samfund til at spille en konstruktiv rolle i Afghanistans fredelige genop-

bygning på grundlaget af respekt for Afghanistans suverænitet, uafhængighed og territoriale integritet, respekt for det afghanske folks vilje og overholdelse af det afghanske ledede og afghanske tilegnede princip. Vi har brug for mere dialog og for at give flere råd til den nye myndighed i Afghanistan uden nogen fordomme eller forudfattede idéer, og vi bør ikke skabe vanskeligheder for dem. Humanitær bistand er yderst presserende. Økonomiske sanktioner må stoppe. Ensidige sanktioner eller restriktioner mod Afghanistan bør ophæves. Landets valuta-reserver er nationale aktiver, der ikke bør bruges som et forhandlingskort til at lægge politisk pres på Afghanistan.

Den bratte forandring i Afghanistan minder os endnu engang om, at militær intervention og magtpolitik ikke har folkelig opbakning, og at udenlandske modeller og den såkaldte demokratiske transformation ikke er holdbare. Hvad relevante lande har gjort i Afghanistan i løbet af de sidste 20 år, er endt i fiasko. De bør seriøst reflektere over det og rette fejl rettidigt, i stedet for at gå væk fra problemerne forårsaget af deres egen ageren, og overlade dem til Afghanistan og andre lande i regionen. Når alt kommer til alt, bærer de det uomgængelige politiske, sikkerhedsmæssige, økonomiske og humanitære ansvar for Afghanistan, og er mere forpligtet end andre lande til at hjælpe Afghanistan med at opretholde stabilitet, forhindre kaos og begive sig ud på vejen til fred og genopbygning. De bør oprigtigt honorere deres forpligtelse til det afghanske folk og tage konkrete skridt for at deltage i det internationale samfunds bistandsindsats i Afghanistan.

Udtalelse fra en repræsentant fra Irans ambassade

Repræsentanten for Den Islamiske Republik Irans ambassade på dette seminar, mens han understregede behovet for en inkluderende regering,

respekt for borgerlige og demokratiske rettigheder for alle borgere uden forskelsbehandling i Afghanistan, fremhævede den vigtige rolle, nabolandene kan spille i at hjælpe til at etablere fred og sikkerhed i landet og lindre dets folks lidelser.

Han påpegede, at med terroraktiviteter i regionen og med narkotikaproduktion i Afghanistan, der nåede rekordniveauer, i løbet af de sidste fire årtier har sikkerheds-

og retshåndhævelsesstyrkerne i Den Islamiske Republik Iran konstant været engageret i at bekæmpe terrorisme og narkotikasmugling langs dens 900 km grænse til Afghanistan, og har lidt tab i deres bestræbelser på at lukke denne rute for narkotika, der når Vesten.

I hele denne periode har Iran også været vært for millioner af afghanske flygtninge, anslået til at være nået op på 4 millioner, har imødekommet dem og forsynet dem med sundheds- og uddannelsesydelser på niveauet med det, landets egen befolkning har, inklusive COVID-19-vaccinationer. Dette har været en tung byrde for Iran i betragtning af, at landet i modsætning til andre flygtninge-værtsnationer har modtaget ringe eller ingen hjælp fra det internationale samfund.

Med den seneste udvikling i Afghanistan finder der allerede en tilstrømning af nye flygtninge sted fra dette land, der forventes at nå op på en halv million mennesker,

og Iran, med dets evne til at hjælpe nyankomne hæmmet af de hårdeste sanktioner under den amerikanske maksimalpreskampagne, gør alt, hvad den kan for at hjælpe sine afghanske brødre, samt at samarbejde med FN-organerne for at hjælpe med at løse de problemer, som befolkningen i Afghanistan står over for.

I et vigtigt skridt opfordrede den øverste leder, ayatollah Ali Khamenei, med behørig hensyntagen til vigtigheden af at tilbyde uddannelse til afghanske flygtningebørn, de iranske myndigheder til at gratis indskrive afghanske børn i iranske skoler sammen med deres iranske brødre og søstre.

Endelig anser Den Islamiske Republik Iran den aktive involvering af alle Afghanistans naboer for altafgørende i ethvert skridt hen imod at løse disse spørgsmål, og er villig til fortsat at spille en positiv rolle i bestræbelserne på at nå de mål, som alle afghanere ønsker og deler.

Et opråb til opvågning: Faren for menneskeheden er ikke klimaet, men tolerancen af en lumsk politik, som bruger klimaspørgsmålet til at ødelægge os!

Det efterfølgende er en fælles erklæring af Helga Zepp-LaRouche, stifteren af Schiller Institutet, og Guus Berkhout, emeritus professor i geofysik, initiativtager og medstifter af CLINTEL (Climate Intelligence, Klimaefterretning).

Vi oplever bitre debatter om næsten alt mellem himmel og jord: grøn energi, pandemiltag, politiske ideologier, skattepolitik, flygtningekrisen, stigende huslejepriser, udhuling af grundlæggende rettigheder, pensionsopsparinger, regeringsbureaukrati, generationsspringet, kvinders rettigheder, osv. Men hvad vi ikke får øje på, er det store billede: navnlig, at vi i Vesten er styret af et stadigt mere magtfuldt politisk etablerment, som er i færd med at ødelægge alt, vi har opbygget siden 2. Verdenskrig!

Alle symptomerne for et system i sammenbrud findes lige foran vores øjne, hvis vi gider se dem: et økonomisk system hvor ligevægten mellem udgifter og indtjening er fuldstændig ude af balance; en stadig stigende hyperinflation som fortærer vores indkomst; et godt sundhedsvæsen som kun de rige har råd til; et uddannelsessystem som hverken lærer fortræffelighehed eller moralske værdier; en »woke«-kultur ude af kontrol som vender folk imod hinanden; en katastrofal geopolitisk konfrontationspoli-

tik mod angivelige rivaler – og listen kunne fortsætte!

Alle disse udtryk for krisen har et fælles ophav: Vi i Vesten lever under finansoligarkiets jerngreb, som betragter det almene vel som ikke-eksisterende, og hvis eneste interesse er at maksimere sine egne privilegier. Et oligarki, som kræver »endeløse krige« for at skabe indkomst for dets militær-industrielle kompleks, og fremmer produktionen og fordelingen af åndsfortærende stoffer, både ulovlige og lovlige, den sidste fordi finanssystemet ville havde kollapset for længe siden uden indskuddet af hvidvaskede narkotikapenge. Og i betragtning af at dette system nu er håbløst bankerot, skal hele det økonomiske og finansielle system nu omdannes til såkaldte grønne teknologier i ét endeligt stort kup – Den store Nulstilling. Under påskuddet af klimabeskyttelse er mottoet for denne omstilling »at flytte billionerne«. Og det sker allerede nu!

Politikken for EU's Green Deal og USA's Green New Deal indebærer, at banker begrænser deres lån til investeringer i grønne teknologier, og begyndte for længe siden at underkaste selskaber et stadigt mere kvælende system af krav, såsom taksonomi, Forsyningskæde-loven (Supply Chain law), osv. På samme tid er der en metode bag de høje energipriser: at presse priserne op over smertegrænsen, pengemæssigt set, har til hensigt at manipulere befolkningen til at lære, hvordan man skal vende sig til mindre kødforbrug, varme, anstændige boliger, rejser, osv. Dette går hånd i hånd med et menneskesyn, som betragter hvert eneste menneske som en parasit, der forurener naturen. Selvom vi ved, at CO₂ er essentielt for alt liv på Jorden, trompeterer den grønne politik: »Jo mindre et CO₂-aftryk, desto bedre«.

Sandheden er, at dette er gammel vin på nye flasker. Det er præcis den samme nedskæringspolitik, ført af Hjalmar Schacht, Tysklands rigsbankdirektør og økonomimini-

ster lige før 2. verdenskrig. Dette er en kannibalisering af arbejdsstyrken. Hvem end der synes, at denne sammenligning er overdrevet, burde se filmen *Hunger Ward* om Yemen, med chefen for Verdens Fødevarerprogram, David Beasley, eller tænke på dødsraten blandt børn på Haiti.

Hvad siger Klaus Schwab om dette i sin bog, *Stakeholder Capitalism*? Han beklager sig over, at afrikanske lande som Etiopien har overvundet ekstrem fattigdom (s. 154):

»Det afslører det centrale problem i kampen mod klimaforandringerne. Den samme kraft, som hjælper folk med at undslippe fattigdom og få et ordentligt liv, er den samme som ødelægger leveomstændighederne på vores planet for fremtidige generationer. Udledningerne, som fører til klimaforandringer, er ikke blot et resultat af en selvskabt generation af industrialister eller vestlige baby-boomere. De er konsekvensen af ønsket om at skabe en bedre fremtid for en selv.«

Her er det sort på hvidt. Ifølge denne logik er det at øge dødsraten gennem at øge fattigdommen den bedste ting der kan ske for klimaet! Liv er ubetydeligt for Schwabs eliter.

Hvis vi ønsker at undslippe denne truende katastrofe, må vi genopbygge samfundet, med ganske andre principper som grundlag. Dette er vores positive budskab, et budskab for en fremtid fuld af håb med velstand for alle:

1. Menneskeligt liv er ukrænkeligt. Mennesket er den eneste art forsynet med kreativ fornuft, som adskiller det fra alle andre levende væsner. Denne kreative åndsevne gør det muligt for det, igen og igen, at opdage nye principper i det fysiske univers, hvilket kaldes videnskabeligt fremskridt. Det faktum, at menneskets fornuft, gennem immaterielle idéer, er i stand til at opdage disse principper, som så har en virkning i det materielle univers i form af teknologisk fremskridt, beviser at der er en overensstemmelse mellem menneskets fornufts lovmæssighed og det fysiske univers' love.

2. Ligesom rummets udstrækning og universets anti-entropiske evolution er uendelig, således er menneskesindets intellektuelle og moralske evne til at perfektionere sig. Derfor er ethvert nyt menneske en ny ressource for yderligere udvikling af universet og for løsningen af problemer på Jorden, såsom overvindelsen af fattigdom, sygdom, underudvikling og vold. At tage hånd om hinanden er det vigtigste i denne fortsatte udvikling. Det er kombinationen af kreativitet og medfølelse, som overstiger de blotte behov fra dag til dag.

3. Videnskabeligt og teknologisk fremskridt har en positiv virkning i den forstand, at når det anvendes i produktionsprocessen, forøger det arbejdskraftens produktivitet, samt industriens og landbrugets kapaciteter, som dermed fører til stigende levestandarder og en længere levetid for flere og flere mennesker. En blomstrende fysisk økonomi er betingelsen for den positive udvikling af det almene vel, og bidrager, ikke blot til eliterne, men til alle mennesker med fødevarer af god kvalitet, rent vand, et overkommeligt og moderne sundhedsvæsen, uddannelse af god kvalitet, moderne kommunikationssystemer og, frem for alt, billig og tilstrækkelig energi med store energi-gennemstrømningstætheder. Den, i sig selv, sikre tredje generation af kernekraft og den fremti-

dige anvendelse af fusionskraft er uundværlige for at sikre menneskehedens energiforsyning i ubegrænset tid. Upålidelige energisystemer og stigende energipriser er kilden til inflation. Fattigdom begynder med energifattigdom.

4. Økonomiens formål har intet med profit at gøre, men med befolkningens lykke, på den måde som Gottfried Wilhelm Leibniz mente det, dvs. at befolkningen er i stand til at udvikle alle de iboende potentialer de har til et harmonisk hele, og dermed bidrage til den bedst mulige udvikling af menneskeheden. Eller, som Athens vise Solon sagde: Formålet med menneskeheden er fremskridt. Det er det gode styres pligt, gennem sin politik, at bidrage til sine borgeres lykke i denne forstand, begyndende med universel dannelse for alle, hvor målet er at fremme en skøn karakter gennem uddannelse og udviklingen af et stadigt voksende antal af genier. Dette perspektiv er i overensstemmelse med Vladimir Vernadskys overbevisning, at det materielle univers nødvendigvis må udvikle sig på en sådan måde, at nøsfærens andel til staidighed øges i forhold til biosfærens. For at være mere specifik, vækst må have en dobbelt karakter, kreativitet for de materielle nødvendigheder og medfølelse for de immaterielle behov. At tage hånd om hinanden og om vores naturlige omverden er indeholdt i vores slogan: »Velstand for alle«, hvor »alle« ikke blot betegner os her og nu, men også fremtidige generationer.

5. Menneskets sande identitet er ikke at forblive en jordboer. Dets identitet, som den eneste kendte art forsynet med kreativ fornuft, er at udforske rummet, som vi gjorde det med Jorden. Det, som rumpionæren Krafft Ehrlicke kaldte den »udenjordiske nødvendighed«, eller i en vis forstand rumfartens nye dannelsesvirkning på mennesket, kræver, at mennesket i sandhed bliver »voksen«, dvs. at frigøre sig fra sine irrationelle impulser og gøre kreativitet til sin identitet, hvilket indtil nu kun har været tilfældet for udmærkede videnskabsmænd og kunstnere indenfor klassisk kultur. På dette evolutionstrin af kærlighed til menneskeheden og kærlighed til skabelsen, skabt gennem erkendelsen af det materielle univers' storslåethed, vil det være blevet naturligt, at mennesket tager sig af alle aspekter af menneskeheden, planeten, naturen og universet, i større forstand, med stor omsorg, fordi den opdagede modsigelse mellem menneske og natur vil være overvundet (ny forvaltning). Mennesket eksisterer ikke i modsætning til naturen; det er den mest udviklede del af den. Dette er hvad Schiller kaldte frihed gennem nødvendighed, og det er det koncept, som Beethoven skrev over sin *Store Fuga*: »Så nøje som fri« [*So streng wie Frei*].

Denne store idé om mennesket, og alt som det har bygget, trues af folk som Hjalmar Schacht og Klaus Schwab, de magtsyge politiske ledere og verdens profitgriske erhvervsledere. Dette er et opråb til opvågning, henvendt til alle mennesker, om at modsætte sig faren for en ny ondskab. Lad os forhindre et tilbagefald til fortiden, da en ondsksfuld elite forarmede menneskeheden og fortalte, at vi skulle være tilfredse med sådanne tilstande.

Skriv gerne under her:

www.schillerinstitut.dk/si/?p=31879

Schiller Instituttets internationale videokonference 13.-14. november 2021:

**Alle menneskehedens moralske ressourcer skal samles:
Menneskeheden må være den udødelige art!**

Tilmelding og livestreaming: www.schillerinstitut.dk/si/?p=31872

Efter Præsident Richard Nixons opløsning af Bretton Woods-systemet den 15. august 1971 advarede den afdøde statsmand og økonom Lyndon LaRouche om, at fortsættelsen på den samme monetaristiske politiks vej uundgåeligt ville føre til faren for en ny depression, ny fascisme og en ny verdenskrig – som denne gang ville være en atomkrig – medmindre en retfærdig, ny økonomisk verdensorden ville blive dannet.

Nu, 50 år senere, er vi på præcis det punkt, som LaRouches fremsynede forudsigelse havde advaret om. Tegnene på finanssystemets hyperinflationære eksplosion er tydelige i eksplosionen i energi- og fødevarerpriser, og selv ledende embedsmænd, såsom Raphael Bostic, præsidenten for den Føderale Centralbank i Atlanta, har så sent som den 12. oktober erklæret, at inflationen ikke er »midlertidig«, som nogle har påstået. Finansoligarkiet, der er klar over, at dets spekulative system er færdigt, forsøger, med en sidste gigantisk anstrengelse, at forlænge det skøre kasinospil blot én runde til, gennem bedraget kaldet »Den store Nulstilling«. Oligarkiet håber på at skabe en ny, sidste boble ved »at skifte billionerne« til de grønne teknologier, som indebærer at stille uret tilbage til det udviklingsniveau, der eksisterede før den industrielle revolution. Med det niveau af energigennemstrømningstæthed pålagt en CO₂-fri økonomi, ville befolkningstætheden også falde stejlt til disse førindustrielle niveauer – hvilket er det, som de rent faktisk ønsker.

Formen er anderledes, indholdet er det samme: Det er Hjalmar Schachts fascistiske politik. Det er fra dette forstyrrede synspunkt, at de (hovedsageligt asiatiske) lande, som skyder i vejret, bliver kaldt »rivaler«, »modstandere« og »fjender«. Og det er der, faren for en ny verdenskrig opstår.

Heldigvis udvikles alternativet for en retfærdig, ny økonomisk verdensorden allerede. Kinas Bælte- og Vej-Initiativ (BVI) er allerede blevet til samlingspunkt for omkring 150 nationer, alle besluttet på at følge den kinesiske model, som overvinder fattigdom og underudvikling gennem hjælp fra videnskabelig og teknologisk fremskridt. Denne politik er i høj grad i overensstemmelse med Lyndon LaRouches og hans bevægelses vision, som han iværksatte i 1970'erne, hvor han udarbejdede konkrete udviklingsplaner for Afrika, Sydamerika, Asien og USA. Disse udviklingsplaner blev fremsat og udgivet af Schiller

Instituttet i begyndelsen af 1991, først i form af Den eurasiske Landbro og derefter i studiet »Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« i 2014.

Det er mere presserende end nogensinde at bringe politik tilbage til naturvidenskabens og den klassiske kulturs grundlag. Fundamentet for et nyt paradigme i internationale relationer vil blive skabt, hvis det baseres på en dialog mellem menneskehedens bedste kulturelle traditioner.

Konferencen kan også ses bagefter.

Første panel: Lørdag den 13. november kl. 16:00

»Kan en strategisk krise mellem stormagterne undgås?«

Dette panel vil tage følgende op:

Konflikten mellem USA og Kina, AUKUS, Taiwan

Amerikansk-russiske relationer

LaRouches begreb om »firemagtsaftalen« (USA, Kina, Rusland og Indien)

Et nyt paradigme i internationale relationer

Andet panel: Lørdag den 13. november kl. 20:00

»Videnskaben bag fysisk økonomi«

Panelet vil tage følgende op:

Bevæggrundene bag Den store Nulstilling

Hjalmar Schacht i dag

Afghanistan og Haiti som vendepunkter

Den globale rolle af Londons »Narkotika A/S«

Nødvendigheden af et globalt sundhedssystem

Tredje panel: Søndag den 14. november kl. 16:00

»Der er ingen grænser for vækst i universet«

Dette panel vil tage følgende op:

Videnskaben bag klimaforandringer

Revolutionen udløst gennem en fusionsbaseret økonomi

Menneskeheden bliver voksen: i rummet!

Fjerde panel: søndag den 14. november kl. 20:00

»Det smukke ved en sand, menneskelig kultur«

Dette panel vil tage følgende op:

Hvad er mest ødelæggende? Squid-spillet eller stoffer?

Afkriminalisering af stoffer og Den nye Opiumkrig

Hvorfor Kina vinder den »systemiske konkurrence« med

»Vesten«

Æstetisk uddannelse

Dialog blandt klassiske kulturer

Bliv medlem!

1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. intro.: 100 kr., Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408

Schiller Instituttets Nyhedsorientering er udgivet af Schiller Instituttet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Percy Rosell, Peter Møller. Eget tryk.

Kontakt os! 53 57 00 51, si@schillerinstitut.dk